

İRŞAD DERGİSİ

MUHAMMEDİ KARDEŞLİK

*Din Kardeşinin ayıbını örten kimsenin,
Allah Teala dünya ve ahirette kusurunu örter.*

(Hadis-i Şerif)

2014

*Kutlu Doğum
Özel Sayısı*

İRŞAD DERGİSİ
KUTLU DOĞUM
ÖZEL SAYISI
2014

Yıl: 6
Sayı: 35

irsadder@gmail.com
karabasiveli@gmail.com

EDİTÖRLER
GÜLENAY ZİYA/ÖMER NAZİF

GRAFİK TASARIM
MUSAVVİBE/NURDENİZ

İÇİNDEKİLER

- Kelebek-sy.2,3
Güzel Kokulu Narin Bir Çiçek "Gülbahar AY"-sy.4,5
Sohbet-i Piran "Esmâ YOLCU"-sy.6,7,8
Hazreti Muhammed'in (s.av) Mübarek İsm-i Şerifleri "Dihye IŞIK"-sy.9
Hanımlar Âleminin Yıldızları "Meftun AY"-sy.10,11
Kardeşliği Bozan Fitneler "Ömer NAZİF"-sy.12
Tespihin Feryadı "HAMUŞ"-13,14,15
Onlar Yıldızlar "Erva YAREN"16,17
Din Duygudur "Fatma Meryem AK"-sy.18,19
Mustafa Özbağ Efendi'den Gül Destesi "Nisa YILDIZ"-sy.20
Ey İman Edenler "Karia ECRİN" sy.21
Bir Kendinde Geçme "Ahmer KÂN"-sy.22,23
Duvar "Ayşe ARICAN"-sy.24,25
Tasavvuf Vakfı Akşehir Temsilciliği-sy.26
Tasavvuf Vakfı Yunak Temsilciliği-sy.27
Tasavvuf Vakfı Alaşehir Temsilciliği-sy.28,29
Tasavvuf Vakfı Bayındır Temsilciliği-sy.30,31
Tasavvuf Vakfı Çanakkale Temsilciliği-sy.32,33
Tasavvuf Vakfı Gaziemir Temsilciliği-sy.34,35
Tasavvuf Vakfı İstanbul Temsilciliği-sy.36,37
Tasavvuf Vakfı İzmit Temsilciliği-sy.38,39
Tasavvuf Vakfı Tekirdağ Temsilciliği-sy.40,41
Bitkilerdeki Şifa "Sare Şüheda BAŞAK"-sy.42
Sağlık "Eslem SARIGÜL"-sy.43
Çocuk Gelişimi ve Aile "Bengisu UMMAN"-sy.44
Özlem'ini Duyduğunuz Lezzetler "Hafsa KEVSER" -sy.45
Günlük Vird-sy.46,47
Tekke Tanıtım-sy.48

Birinin yüzü sevgiliye dönmüş
Biri de var ki yüzü zaten onun yüzü kesilmiş.
Olur ya dikkat ede de yüzü tanır hale gelirsin.
(Mesnevi Hz. Mevlana)

Demek ki birisi sevgiliye dönmüş,
Sevgiliye dönmüş; o sevgili olmak için uğraşılıyor.
Ama birisi de var ki yüzü sevgili olmuş,
Hani diyor ya benim öyle kullarım vardır ki
Onlara baktığımızda Allah hatıra gelir.
Demek Allah'ın öyle kulları var ki,
Onların yüzleri sevgili olmuş; Onlara baktıkça Allah hatıra geliyor.
Kimileri de var onlar sevgiliye yönlerini döndürmüşler,
Sevgiliye bakıyorlar, her baktıkları yerde sevgiliyi görmeye çalışıyorlar.
Ama kimileri var ki!
Sevgilinin yüzü olmuş O, O'na bakan sevgiliyi görüyor.
O MUHAMMEDİ MUSTAFA'YA (s.a.v) bakan neyi görür ki!
O Muhammedi Mustafa (s.a.v) kokusunu alan neyin kokusunu almıştır ki!
O, O'nun yüzü gibidir, O, O'nun kokusu gibidir, Hani öyleleri vardır ki
Hani Hazreti Peygamber'in (s.a.v) varislerim dedikleridir.
O varislerim dedikleri de her dönemin yüzü gibidir,
Onları görünce Allah hatıra gelir ya,
Hadis-i şerif öyle ya, Hani yeryüzünün manevi direkleri vardır,
Hazreti Abbas Efendimiz der ya,
"İşte onlar velilerdir"
İşte onlar dinin yaşanması ve yaşatılması için mücadele verenlerdir der ya,
Hani der ya Hz Ömer Efendimiz,

"Onlar bir Şeye ol dediğinde Allah oldurur" der ya,
İŐte onlardır, onlar sevgilinin yűzű olmuŐlardır.
Kimisi yűzűne dűnműŐtűr,
"İkisinde yűzlerine bak yűzlerini hatırında tut
Olur ya dikkat ede de yűzű tanır hale gelirsin"
İŞte rabıta budur,
Sen o sevgiliyi gűren gűzleri gűrmek istersin,
O sevgiliye bakan yűze bakmak istersin,
MiraĐtan gelmiŐ, MiraĐtan dűnműŐ,
O yűzű gűren, O yűzű gűrműŐ olmaz mı;
Mirağtan gelmiş; Onu dinleyen O'nu dinlemiŐ olmaz mı!
Demedi mi zikredenler sana baksınlar gűzel űrnekler var,
Demedi mi Habibim ne verdiyse alın,
Demedi mi o heva ve hevesinden konuŐmadı.
Benim emrimi sűyledi.
Bakın dili O olmuş, Hali, fiiliyatı O olmuş,
Demedi mi Ey Habibim de ki;
EĞer Allah'ı seviyorsanız bana uyun.
Demek ki O'na baka baka O'nu tanırsın,
O'nun yeryűzűnde yaŐayanları vardır,
O hani az űnce bahsettiĐim,
Onlara baktığınızda Allah hatıra gelir diye,
Onları tanıdığınızda O'nu tanırsınız,
Ona baka baka baka...
O'nu gűrűrsűn, Ona baka baka O'nu tanırsın.

(8 Őubat 2014 Karabasi Veli Tekkesi
Ŭstad Mustafa ŬzbaĐ'ın Mesnevi sohbetinden alıntıdır.)

حبيب الله

Güzel kokulu, narin bir çiçek...

Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur:

"İki kardeşin misali, iki elin misali gibidir: Biri diğerini yıkadığı gibi kendisini de yıkar."
(Hadis-i Şerif)

Yanında olduğunda huzurlu olduğun, göz göze geldiğinde gözlerinin içinin parladığı, gördüğünde mutlu olduğun, bir derdi olduğunda derdiyle dertlendiğin, derdine çare aradığın, yalnızlığında onun yalnız olduğunu hissedip yanında olduğun, güldüğünde güldüğün ağladığında ağladığın, ağladığında onu gülümsetmeye çalıştığın, özlediğinde özlediğin, beraber Kur'an ve sünnet için çalışıp çabaladığınız, aynı meclislerde bulunduğunuz, aynı yolda yürüdüğünüz, el ele yürüdüğünüz, aynı istikamete yürüdüğünüz, yürürken onun ihtiyacını karşıladığın, onu nefesine tercih ettiğin, zahiri ve manevi yolculuklarda yan yana oturduğun, cennette Peygamber Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) ve sahabi efendilerimizin bulunduğu o halakada omuz omuza olduğun kimsedir kardeş. Allah'ın lütfu ikramıdır kardeş. Kardeş öyle değerlidir. Allah'ın emanetidir. Güzel kokulu, narin bir çiçektir o.

"Mümin müminin aynasıdır, mümin müminin kardeşidir, (ihtiyaç duyduğunda) onun geçimini temin eder / zarardan-ziyandan korur ve arkasından da / gıyabında da elinden geldikçe onu savunur."(Ebu Davud, Edeb, 49).

Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) "Ey Allah'ın kulları, Allah'ın emrettiği şekilde kardeş olun." (Müslim, c.3, s.1985, Birr 28-2563) buyurmuştur. Kardeşliği Allah bize emretmiştir. Kardeşliği öğrenmek içinse Peygamber Efendimize (sallallahu aleyhi ve sellem) bakmamız yeterlidir. "Müslüman Müslümanın kardeşidir. Ona zulmetmez ve onu tehlikeye atmaz. Her kim bir kardeşinin ihtiyacını giderirse, Allah da onun ihtiyacını giderir. Her kim bir Müslümanın sıkıntısını giderirse, Allah da o kimseden kıyamet gününün sıkıntılarından bir sıkıntısını giderir. Her kim bir Müslümanın kusurunu örterse, Allah da kıyamet gününde onun kusurunu örter." (Müslim, Sahih, 4677)

Kardeşliğin yaşandığı bir ülke güçlenir, büyür ve gelişir. Kardeşini korursan Allah da seni korur, ülkeni korur. Kardeşlik insanı olgunlaştırır. Allah kalbini korur. Şu zamanda yaşanan olumsuz her şeyi ortadan kaldıracak bir hamle vardır ki o da kardeşliktir. Bunu başarabildiğimizde her şey yoluna girebilir. O zaman ülkemiz çiçek bahçesi olur. Her yer bu güzel kokulu narin çiçeklerle dolar. Bu zamanda kardeş olmak da cihat etmek gibidir. "Biz uğrumuzda gayret gösterip mücahede edenlere elbette muvaffakiyet yollarımızı gösteririz." "Yolumuzda olanların yollarını açarız." (Ankebut Sûresi 69)

Kardeş bir emanetse, emanete onu en güzel haliyle teslim edene kadar riayet etmek gerekir. Kardeşimizin kusurlarını görmemek, onu gözetmek, yardımcı olmak, kardeşliğin haklarıdır. İhya-u Ulumiddîn'de bununla alakalı olarak “Kardeşinin senin üzerinde malda, nefiste, dilde ve kalpte hakkı vardır. Onu affetmek, ona duada bulunmak, ona karşı samimi ve dürüst olmak, vefakâr bulunmak, kolaylık göstermek, tekellüf ve teklifi terk etmek vazifendir. Bunların tamamı sekiz haktır.”

Azalarımızın bile kardeşimize karşı yerine getirmesi gereken durumları vardır. Bunlar şu şekildedir:

Göz

Göze gelince, onlara muhabbetle bakmalı, böyle baktığını onlara sezdirmelisin, onların güzelliklerini görüp, kusurlarına gözlerini kapamalıdır. Onlar seninle konuştukları zaman gözünü onlardan kaydırmaman ve onları itibara alman gerekir.

Rivayet edildiğine göre Hazreti Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) huzurunda oturan herkese teveccüh eder, yüzüne bakma fırsatı verirdi.(Tirmizi) Rasûlullah'ı (sallallahu aleyhi ve sellem) dinleyen herkes zannedirdi ki, Rasûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) nezdinde ondan daha faziletli bir kimse yoktur. Rasûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) meclisi; tevazu, hayâ ve emniyet meclisiydi. Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) arkadaşlarının yüzüne gülüp tebessüm etmek bakımından, arkadaşlarının konuştuklarını dinlemek ve onları benimsemek yönünden insanların en üstünü idi.

Kulak

Kulağa gelince, arkadaşının konuşmasına kulak verip onun sözlerinden tat alıp tasdik ederek konuşmasından hoşlandığını göstermelisin. Arkadaşının konuşmasını mücadele, münazaa, müdahale ve itiraz etmek suretiyle kesmemelisin. Eğer konuştukları esnada senin acil bir işin çıkarsa onlardan özür dileyerek konuşmalarını kesebilirsin. Onların hoş görmediklerini dinlemekten kaçınmalısın.

Dil

Dilin vazifelerinden biri arkadaşlarına yüksek sesle konuşmamak, arkadaşlarının anlayamayacağı şekilde onlara hitap etmemektir.

Eller

Ellerin vazifesine gelince, arkadaşlarına elle yapılacak yardımlardan geri durmamaktır.

Ayaklar

Ayaklara gelince, arkadaşlarının arkasında tâbi olan bir kimsenin yürüyüşü ile yürümeli, hiçbir zaman efendinin yürüyüşü gibi yürümemelidir. Arkadaşlar kendisini ne kadar öne geçirirlerse, o kadar öne geçmeli, kendisini ne kadar yaklaştırırlarsa, o kadar yaklaşmalı, arkadaşları geldiğinde ayağa kalkmalı, ancak onlar oturduğu zaman oturmalıdır. Oturduğu yerde mütevazı bir şekilde oturmalıdır. “

(İhya- u Ulumiddin/ İmam-ı Gazali)

Bu edepler kardeşliğimizi korumak içindir. Güzel ahlak dairesinde durduğumuz müddetçe kardeşliğimiz de güzel olacaktır inşallah. Allah öyle kardeşlikler yaşamayı nasip etsin, kardeşlerimizi ve kardeşliğimizi korusun.

Gülbahar AY

SOHBET-İ PİRAN

Esmâ YOLCU

Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) buyurdular ki: “Allah Teâlâ Hazretleri buyurdu: “Kim benim veli kuluma düşmanlık ederse ben de ona harp ilan ederim. Kulumu bana yaklaştıran şeyler arasında en çok hoşuma gideni, ona farz kıldığım şeyleri eda etmesidir. Kulum bana nafîle ibadetlerle yaklaştırmaya devam eder, sonunda sevgime erer. Onu bir sevdim mi artık ben onun işittiği kulağı, gördüğü gözü, tuttuğu eli olur, onu yolumca yürütürüm. Benden bir şey isteyince onu veririm, benden sığınma talep etti mi onu himayeme alır, korurum.” Hadis-i kutsi

Ariflerin Sultanı, Aşıkların Burhanı, Pir **ÜFTÂDE HAZRETLERİ**

Evliyalar şehri Bursa’da dünyaya gelmiştir. Manyaslı bir baba ile Bursa’nın Hamamlıkızık Köyü’nden bir annenin evladı olan Mehmet Muhyiddin Üftâde Hazretleri 1490 yılında Bursa’da İnebey Çarşısı’nın üzerinde Araplar Mahallesi’nde doğdu. Üftâde Hazretleri Celvetiye Tarikatı’nın kurucusudur. Rivayete göre Üftâde Hazretleri dünyaya geldiği zaman annesi rüyasında oğlunu süt deryasına dalıp çıkarken görmüş ve rüyayı telaşla Üftâde’nin babasına anlatmış o da “İnşallah oğlumuzun ilim erbabı kâmil bir veli olacağına işaretler.” demiş.

Gençlik yıllarında Ulucami ve Doğan Bey Mescidi’nde müezzinlik yapan Mehmet Muhyiddin Hazretleri’nin güzel bir sesi vardı. Halk onu dinleyebilmek için ezandan önce caminin etrafında toplanırdı. Bir gün yaptığı bu hizmete karşılık caminin mütevellisi, kendisine birkaç akçelik maaş tayin etti. O gece rüyasında “mertebeden düştün Üftâde oldun” ikazına maruz kalan Mehmet Muhyiddin Hazretleri, derhal maaşı terk ederek kendisine “Üftâde” lakabını taktı. Daha sonraları da bazı şiirlerinde kullandığı “Muhyiddin” mahlasını bırakıp Üftâde mahlasını kullanmaya başladı.

Bir gün rüyasında Seyyid Emîr Buhârî Hazretleri’ni gördü. "Bizim camide vaaz ve nasihat eyle!" emri üzerine, sabah Emîr Buhârî Camii’nde vaaz ve nasihate başladı.

İsmail Hakkı Bursevi, keşfine dayanarak Hazreti Üftâde'nin uzun boylu, uzun sakallı, sarıya meyilli renkte bir zat olduğunu haber vermektedir. Görünüşü ile etrafındakilere güven verirdi. Kurân-ı Kerîm okurken güzel sesinde sanki ağlıyormuş hâli müşahede edilirdi. Kimsenin kalbini kırmaz, kalp kırarım korkusuyla kendine hakaret edenlere bile hiç karşılık vermezdi. Camiye sabah herkesten önce gider, yatsı namazından sonra orada gece geç vakitlere kadar ibadet ederdi. Bazı geceler evine giderken ıSSIZ sokaklarda bir sarhoşa rastlasa, ona yardım ederek evine kadar götürürdü. Herkese yardım ettiği için Bursalılar onu çok severdi.

Vakitlerini hep ibadet yaparak geçiren Muhammed Üftâde Hazretleri, tasavvuf büyüklerinin yolunda bulunmayı arzu ettiğinden, bir velinin yanında yetişmeyi çok isterdi. Bir gün Karacabeyli Hızır Dede Hazretleri isminde bir velinin Bursa'ya geldiğini ve Ulucami'nin yanında ikamet ettiğini öğrendi. Huzuruna varıp, talebesi olmak istediğini bildirdi. O da kabul ederek, Muhammed Üftâde Hazretleri'ni yetiştirmeye başladı. Muhammed Üftâde Hazretleri, hocasının verdiği her vazifeyi en güzel şekliyle yaparak hizmet ediyordu. Nefsini terbiye etmek için, nefsinin istediklerini yapmayıp, istemediklerini yapıyordu. Haramlardan şiddetle kaçıyor, şüpheli korkusuyla mubahların bile fazlasını terk ediyordu. Bu şekilde hocası Hızır Dede'nin terbiyesinde sekiz yıl canla başla çalıştı. Onun vefatından sonra da Şeyh-i Ekber Muhyiddîn-i Arabî Hazretleri'nin ruhaniyetinden istifade ederek kalp gözü açıldı, kemale erip olgunlaştı.

Osmanlı Sultanı Üçüncü Murâd Han ile Üftâde Hazretleri, bir gün sohbet ediyorlardı. Bir ara Üftâde Hazretleri, görünüşte lüzumsuz bir takım el kol hareketleri yapmaya başladı. Mübarek yüzünün rengi, hâlden hâle giriyordu. Sonra eliyle bir yer sıvırmış gibi yaptı. Padişah, aniden yapılan bu hareketlere önce bir mana veremedi. Sonra Üftâde Hazretleri'nin elinin siyahlaştığını görünce "Efendi hazretleri! Niçin böyle hareketler yapmaya başladınız? Elinizin siyahlaşmasına sebep nedir?" diye sordu. O da "Sultanım! Tebaanızdan bir balıkçı tayfası Karadeniz'in sularında balık tutuyordu. Tekneleri su alacak şekilde delindi. Bizden yardım istedikleri için biz de imdatlarına yetişerek teknelerini tamir ettik. Bu sebeple elimiz karardı. Elhamdülillah Müslüman kardeşlerimizin boğulmaktan kurtulmasına vesile olduk." buyurdu.

Üftâde Hazretleri bir gün talebeleriyle kıra gitti. Bir pınar başında oturup sohbete başladılar. Vakit ilerlemişti. Talebelerin bazıları acıktıklarından "Hocamız müsaade etse de bir yemek yesek." diye gönüllerinden geçirdiler. Onların bu düşüncelerini anlayan Üftâde Hazretleri "Ya Rabbi! Bu talebelerime bir sini yemek ihsan eyle!" diyerek içinden dua etti. O anda ortaya, getireni görünmeyen bir sini yemek kondu. Üftâde Hazretleri, talebelerine "Haydi evlâtlarım, yemeklerimizi yiyelim." buyurdu. Besmele çekilerek yemek yendikten sonra, sini aniden kayboldu. İleri gelen talebelerinden

Kemal Dede Hazretleri "Sini, suyun içine girdi!" diyerek sininin peşinden suya girmeye başladı. Üftâde Hazretleri "Suyun içine sakın girme!" diyene kadar Kemal Dede Hazretleri suyun içinde eli kılıçlı iki kişinin kendisine doğru hücum ettiğini gördü. Hızla sudan çıkarak hocasının yanına koştu. Hâdiseyi görenler şaşırıp kaldılar.

Bir kış günü akşamı, Üftâde Hazretleri talebelerini toplamış sohbet ediyordu. Bir ara "Dostlarım! Canımız taze üzüm istedi.

Acaba bulmak mümkün müdür?" buyurdu.

Talebeler içlerinden "Bu kış günü, bu karda taze üzüm olur mu?" diye düşünürlerken, Aziz Mahmûd Hüdâyî Hazretleri de kendi kendine "Mademki bu sözü hocam söyledi, mutlaka bunda bir hikmet vardır." diye düşünerek ayağa kalktı ve "Efendim! Müsaade ederseniz ben getireyim." dedi. Müsaade edilince sepeti aldığı gibi Bursa'nın Çekirge mevkiindeki bağa gitti. Bağ, karlar altında idi. Bir asma çubuğunun üzerinden karları temizlediğinde, salkım salkım üzümler gördü. Bunun hocası Üftâde Hazretleri'nin bir kerameti olduğunu anlayıp üzümleri sepete koymaya başladı. Sepet de ağzına kadar dolmuştu. Sepeti omzuna alarak dergâha doğru yürüdü. Hızlı hızlı yürürken, birden ayağı kaydı ve bir çukura düştü. Çukur derin olduğundan, çıkmak için çok uğraşırsa da başaramadı. Çaresiz kalınca hocası Üftâde Hazretleri'nden yardım istedi.

İçinden "İmdat! Ya mübarek hocam!" der demez çukurun başından bir ses "Ey Mahmud! Uzat elini de yukarı çekeyim." dedi. Bu sesin sahibine baktı, tanıyamadı. Çukurun başındaki kimsenin, kendisine gülümsediğini gördü. Utanarak elini uzattı. Yukarı çıktığında o kimseyi göremez oldu. Yine sepeti omzuna alarak dergâha doğru süratle gitti. Hocasının huzuruna vardığında sohbet devam ediyordu. Omzunda üzüm dolu sepeti gören talebeler şaşırıp kaldılar. Üftâde Hazretleri, yardım edenin Hızır aleyhisselâm olduğunu söyledi. Talebeler hocaları Üftâde Hazretleri'nin, Allahü Teâlâ'nın katında yüksek bir veli olduğunu ve Azîz Mahmûd Hüdâyî Hazretleri'nin hocalarına olan teslimiyetini bir kere daha anladılar.

Bir gün Üftâde Hazretleri, talebeleriyle kıra çıkmıştı. Talebeler hocalarına takdim etmek üzere, çiçeklerden demet yaparak huzura getirdiler. Herkesin çiçeğini kabul eden Üftâde Hazretleri, Aziz Mahmûd Hüdâyî Hazretleri'nin getirdiği kırık saplı çiçeği görünce "Evlâdım! Bütün arkadaşların demet demet çiçek getirdikleri hâlde, sen niçin sapı kırık bir çiçek getirdin?" diye sordu. Hüdâyî Hazretleri de "Efendim, zat-ı âlinize ne takdim etsem azdır. Fakat hangi çiçeği koparmak için eğilsem, o çiçeğin Allahü Teâlâ'yı zikrettiğini gördüm. Ancak bu gördüğünüz sapı kırık çiçeğin zikredemediğini görünce, onu size getirdim. Kusurumu bağışlamanızı istirham ederim." dedi. Bu cevap, Üftâde Hazretleri'nin çok hoşuna gitti ve Azîz Mahmûd Hüdâyî Hazretleri'ne hayır dualarda bulundu. Üftâde Hazretleri, dergâhta talebelere ders verdiği zamanlarda, bir gece rüyasında Mevlana Celâleddîn-i Rumi'yi gördü. Mevlana Celâleddîn-i Rumi Hazretleri buyurdu ki: "Talebelere bizim Mesnevî'den de okutunuz!" O da "Farsça'yı bilemiyorum." deyince, Mevlana Hazretleri "Sen başla bir kere, Allah Teâlâ yardım eder." buyurdu. Ertesi sabah, hiç Farsça'yı bilmediği hâlde, kırık yıldır Farsça tahsili görmüş gibi Mesnevî'den vaaz ve nasihat vermeye başladı.

Üftâde Hazretleri uzun ve bereketli bir ömür sürdükten sonra 93 yaşları civarında 26 Temmuz 1580 yılında Hakk'a yürümüştür. Vasiyeti üzerine Zakir Başı Emir Efendi tarafından yıkanarak sağlığında kendi yaptırdığı caminin bahçesine defin edildi. Mezarının üzerine türbe yapıldı.

Allah rahmet eyesin...

HZ MUHAMMED

(sallallahu aleyhi vesellem)

HAZRETLERİNİN MUBAREK İSM-İ ŞERİFLERİ

*M*ü'minler ancak kardeşlerdir. Öyleyse kardeşlerinizin arasını düzeltin. Allah'a karşı gelmekten sakının ki size merhamet edilsin. (Hucurat Suresi 10. Ayet)

*A*KIB (sallallahu aleyhi vesellem)
İsm-i Şerifi: Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi vesellem) peygamberlerin sonuncusudur. Ondan sonra kıyamete kadar başka bir peygamber gelmeyecektir. Madem şu âlemin bir sonu, bir kıyameti vardır; öyleyse peygamberlerin de bir sonuncusu olmalıdır. İşte o son peygamber Efendimiz Muhammed Mustafa'dır (sallallahu aleyhi vesellem). Onunla birlikte, Allah; dini tamamlamıştır.

*B*ugün sizin dininizi kemale erdirdim, üzerinizdeki nimeti tamamladım, sizin için din olarak İslam'ı seçtim." (Maide Suresi 3. ayet)

*T*AHA (sallallahu aleyhi vesellem)
İsm-i Şerifi: Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi vesellem), pek çok geceler ayakları şişene kadar ibadet ederdi. Çok yorulduğu zaman, bir ayağının üzerine durur ve öteki ayağını nispeten dinlendirirdi. Allah; sevgili Resulü'nün (sallallahu aleyhi vesellem) bu haline rıza göstermedi ve O'na (sallallahu aleyhi vesellem) yorulduğu vakit dinlenmesini, dinlendiği vakit ibadete devam etmesini vahyetti. "Ta ha. Biz sana Kur'an'ı güçlük çekmen için indirmedik." (Taha Suresi 1-2)

*N*EBİ (sallallahu aleyhi vesellem)
İsm-i Şerifi: Nebi; haber veren haberler getiren demektir. Peygamber Aleyhisselam (sallallahu aleyhi vesellem), Cenab-ı Hakk'ın vahiy ve ilhamlarıyla, ümmetinin ihtiyacı olan her hususu haber vermiş ve bildirmiştir.

*H*ABİBULLAH (sallallahu aleyhi vesellem)
İsm-i Şerifi : Allah'ı en çok seven ve Allah tarafından en çok sevilen Peygamber Aleyhisselam (sallallahu aleyhi vesellem) idi. Cenab - ı Hakk geçmiş zamanlardaki peygamberlerine de türlü türlü yüksek makamlar ve unvanlar vermiştir. Adem Aleyhisselam'ı ilk insan olarak yaratmış, İbrahim Aleyhisselam Allah'ın dostu olarak anılmış, Musa Aleyhisselam ile konuşmuş , İsa Aleyhisselam 'a Cebrail vasıtasıyla ruhundan üflemiş ve onu Meryem annemizden babasız olarak dünyaya getirmiştir. Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi vesellem) ise HABİBULLAH' tır. Habibullah; Allah'ı seven ve Allah tarafından sevilen demektir. Cenabı Hakk'ın "Habibim" diye andığı tek kişi Hazreti Muhammed Mustafa (sallallahu aleyhi vesellem) Efendimizdir.

HANIM SAHABELER ve KARDEŞLİK

Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem bir defasında “ Kardeşlerimi çok özledim.” der. Sahabeler: “Biz senin kardeşlerin değil miyiz ya Rasulallah?” derler. Efendimiz de o zaman: “Siz benim ashabımsınız. Kardeşlerim ise daha sonra gelecek olanlardır. Ben, onlardan önce havuzun başına varmış olacağım.”der. Sahabeler: “Ey Allah’ın Rasulü! Henüz senin ümmetinden gelmemiş olanları nasıl tanıyacaksın?” diye sorarlar. Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem): “Sizden herhangi bir adamın, alnında ve ayaklarında beyazlıkları bulunan atları olsa ve bu adamın atları siyah atlar arasında bulunsa, adam kendi atlarını tanımaz mı?” diye yanıtlar. Sahabeler: “Elbette tanır, ey Allah’ın Rasulü!” derler. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem): “Onlar kıyamet gününde abdest almalarından dolayı alınları, kolları ve ayakları parlak geleceklerdir.” Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) bu sözlerini üç defa tekrarladı ve şöyle devam etti: “Ben onlardan önce havuzun başına varmış olacağım. Dikkat edin aranızdan birtakım kimseler havuzumdan, kaçkın devenin uzaklaştırıldığı gibi uzaklaştırılacaklar. Ben onlara buraya geliniz, buraya geliniz diye sesleneceğim ve bana şöyle denilecek: “Onlar senden sonra bid’atlar yaptılar ve hep ökçeleri üzerine gerisin geri dönüp durdular.” Bunun üzerine ben de: “O halde benden uzak dursunlar, benden uzak dursunlar, diyeceğim.” buyurdu.(1)

Bu sultanlar sultanının kardeşlerine olan muhabbeti ve özlemiydi. Bir de mahlukatın her zerresi gibi onu özleyen, hasretini çekenler vardı. Bunların en meşhurlarından birisi de hurma kütüğünün hikayesiydi. Efendimizin zaman zaman üzerine çıkıp hutbe okuduğu bu kütük sonradan Mescidi Nebevi’ye Efendimizin minberinin altına gömülmüş ve hala orada meftun bulunmaktadır. Buhari’de geçen hadisi şerife göre ise hikayesi şöyledir: Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellem hutbe için kullandığı bu kütüğü daha sonra terk etmiş ve kendisine başka bir minber edinmişti. Bunun üzerine hurma kütüğünün, yavrusu kendisinden alınan dişi devenin inlemesi gibi inlediği, ağladığı duyulmuştu. Öyle ki mescitte bulunan bütün sahabiler Efendimize olan özleminden dolayı, onun ağlamasını işitmişlerdi. Nihayet Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem gelip elini kütüğün üzerine koymuş, onu teselli etmiş ve kütüğün ağlaması susmuştu.(2)

Tabiyunun büyüklerinden Hasan el-Basri rahmetullahi aleyh bu olayı anlattığı zaman şöyle derdi. " Ey Müslümanlar! Bir odun parçası bile Rasulullah'ın özlemiyle inlemiş. Sizler onu özlemeye daha layıksınız." Bu muhteşem sözleriyle Hasan Basri Hazretleri bizleri başka özlemleri, sevdaları bırakıp, gerçek sevgiliyi özlemeye davet etmiştir. Haydi kardeşler! Bizler onu özlemeye daha layıkız.

Onlar, Peygamberi sadece sevmek ve ona özlem duymakla da kalmamışlar, bunun ötesine geçerek onun sünnetine göre hareket etmişler ve onu kendilerine bir örnek edinerek Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellemden yetişemedikleri kayıpları böylece telafi etmişlerdir. Tabiyundan sonra gelen selef alimleri de büyük-küçük her konuda, sünneti izlemeye çok düşkünlüydü. İmamı Hanbel rahmetullahı aleyh şöyle demiştir: “Eğer gücün yeterse hakkında bir hadis olmadıkça, saçının bir telini bile kaşıma.” Rabbim sünnetleri öğrenip yaşamayı cümlemize nasip etsin. Yazımızın başında paylaştığımız hadisi şerifteki gibi onun yolunu terk edip, dinde bidatlar icat edip, şefaatten uzaklaştırılanlardan eylesin.

“ Mü'minler ancak ve ancak kardeşlerdir.” (3) “İnkâr edenler de birbirlerinin velileridir, dostlarıdır. Eğer siz müminler, birbirinize yardım etmez ve dost olmazsanız, yeryüzünde bir fitne ve büyük bir bozgunculuk, fesat olur.” (4) ayeti kerimelerindeki gibi Muhammedi Mustafa'nın kardeşlerim dediği ümmeti arasında ırk, dil, cemaat ayrımı yapmadan beraberlik ve yardımlaşmayı tesis edenlerden oluruz inşaallah. Allah; Suriye, Mısır, Filistin, Afganistan ve dünyanın neresinde ayağına bir diken batan, zorda kalan mümin kardeşimiz varsa yardımcısı olsun. Çünkü Numan İbni Beşir radiyallahu anhüma'dan rivayet edildiğine göre, Rasûlullah Sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz: "Mü'minler birbirlerini sevmekte, birbirlerine acımakta ve birbirlerini korumakta bir vücuda benzerler. Vücudun bir uzvu hasta olduğu zaman, diğer uzuvlar da bu sebeple uykusuzluğa ve ateşli hastalığa tutulurlar." (5) buyurmuştur.

Ben de siz mümin kardeşlerimle, bölümümle alakalı olarak, hanım sahabe annelerimizin İslam uğrunda verdikleri çabalardan, birbirlerinin sevinç ve dertleriyle dertlenmelerinden, kısa örnekler vereceğim. Şehitlerin Efendisi Hazreti Hamza Efendimiz Uhud'da şehit olunca kızı Ümame binti Hamza annemiz kimsesiz kalmıştı. Hazreti Ali Efendimiz onu yanına almak istemişti. Bunun üzerine Hazreti Cafer de hem amcasının kızı olmasından hemde teyzesiyle evli olmasından dolayı, Ümame'nin kendi yanında kalmasını talep etti. Zeyd bin Harise radiyallahu anh ise Rasulullah'ın, Hazreti Hamza ile kendisini İslam kardeşi yaptığını hatırlatarak, ona veli olmak istediğini bildirdi. Bu kıymetli evladı aralarında paylaşamayan sahabiler, olayı Efendimizin çözümüne sundular. O da “Sizler de benim en kıymetli dostlarımsınız, ama teyze anne gibidir. Bu yüzden Cafer'e verilmesi en uygundur.” buyurdu. Ümame, Cafer bin ebi Talip'e verilince sevinçten kalkıp tek ayağı üzerinde Allah Rasûl'ünün etrafında dönmeye, sema etmeye başladı. Efendimiz: “Ne yapıyorsun ey Cafer?” diye buyurunca şöyle cevap verdi: “Ya Rasulullah, Habeşistan'a hicret ettiğimizde hükümdarları Necaşi, birisinin sözlerinden memnun kaldığında kalkıp onun etrafında böyle dönerdi.” (6) İlk sema eden sahabelerden Hazreti Cafer bu hareketiyle bu hanım sahabeye ne kadar değer verdiğini göstermiştir. Ümame radiyallahu anha da daha sonradan onların terbiyesi altında yetişmiş ve İslam'a çok büyük hizmetleri olmuştur.

İslam'ın çilesini çekenlerden birisi de Esmâ binti Seleme radiyallahu anh'dır. Lakabı Ümmü Cülas'dır. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'in iltifatlarına mahzar olmuştur. Eşi Ayyaş bin Rebia, Ebu Cehil'in kardeşiydi. İslam olmalarından dolayı karı-koca çok işkencelere maruz kalmışlardı. Fakat Medine'ye hicret edince, Rablerinin rızaları doğrultusunda bir hayatları olmuştu. Hatta bir gün çocukları Abdullah rahatsızlanınca Allah Rasûlü sallallahu aleyhi ve sellem hanelerine teşrif buyurdu. Esmâ, Efendimizden kendisine tavsiyede bulunmasını istedi. O da, Esmâ'ya Ehli beyt hanımları ile irtibat kurmasını tavsiye ederek “ Ey Ümmü Cülas! Kardeşlerinin yanına git. Onlar senin ziyaretine sevinirler. Ben de kardeşlerinin seni ziyaretine sevinirim.” buyurmuştur. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem yine bu sözüyle, yaratılmışların en ince ahlaklısı oluşuyla, bir hanıma verdiği değeri sergilemiştir.(7) Rabbim cümlemizi kardeşinin sevinciyle sevinen, üzüntüsüyle üzülen kullarından eylesin. Selametle...

1-(Müslim 1/150, 151, Malik 1/49.)

2-(Buhari hadisi)

3-(Hucurat suresi:10)

4-(Enfal Suresi:73)

5-(Buhari hadisi)

6-(Ebu davud,talak35-beyhaki,delaılınubuvve)

7-(İbn manzur-muhtasar)

KARDEŞLİĞİ BOZAN FİTNELER-Ömer NAZİF

MAL: HIRS VE TAMAH

“Her ümmetin bir fitnesi vardır, benim ümmetimin fitnesi ise maldır.”

Böyle söylüyor Rasulullah sallallahu aleyhi vesellem. Peki mal nasıl fitne olur? Aslında bu sorunun cevabını etrafımıza bakarsak kolayca anlayabiliriz. Dünya çapında oynanan siyasi oyunlar, ülkeleri içten yıkma faaliyetleri, geçmişten günümüze meydana gelmiş ve gelen savaşlar hep kıskançlık ve hırs güdümünde para ve mal elde etmek uğruna olmuştur. En basitinden kendi toplumumuza bakalım. Herkes canhıraş para kazanmaya, birbirinin üstüne basarak da olsa ekonomisini yükseltecek mevkiiler edinmeye çalışıyor. Peki hangimiz malın hakkını veriyor?

Sevgili Peygamberimiz bir namaz bitiminde hızla hanımlarından birinin odasına gider. Cemaat telaşlanır, Rasulullah hiç böyle yapmadığından ona karşı bir kusur işlediklerini sanırlar. Rasulullah geri gelince cemaat bu davranışın hikmetini sorar ve şöyle yanıt alırlar: “Evde bir miktar para olduğunu hatırladım ve zevceme onu hemen dağıtmasını emrettim.” Biz, böyle bir peygamberin ümmetiyiz. O, gecedен sabaha kadar evinde duran paradan rahatsız olmuş ve dağıtılmasını emretmiştir. O, evinde para şöyle dursun, ertesi güne yiyecek bir buğday tanesi bile bırakmazdı.

Ehl-i beyti, damadı Ali ve kızı Fatıma da onun ahlakıyla ahlaklanmıştı. Onlar evlerinde son kalan yemeklerini oğullarını aç uyutup, kendileri de aç iken misafirlerine yedirmişlerdi. Rasulullah'ın sevgili zevcesi Hz. Hatice de Hz. Fatıma ve Hz. Ali ile yarışır bir cömertlik sergilemişti: Mekke'nin en zenginlerinden olmasına rağmen fakir olarak vefat etmişti; çünkü bütün malını müşriklerin zor zamanlar yaşattığı Müslüman kardeşleri için harcamıştı. Bugün mal ve para uğruna savaşlar çıkıyor. Allah'ın yarattıklarının en şerefli olan insan, aldatıcı dünya malına esir oluyor. Masum insanlara zulmediliyor, çocuklar ölüyor. Bir tarafta açlık perişan ediyor öteki tarafta sömürgeciler obezite problemi yaşıyor. Dünya hırs ile tamah ile haset ile doluyor. Kardeşlik bilincimizi tümenden yitiriyoruz.

Elbette ki “Yararlı mal, iyi kimsenin elinde ne kadar güzeldir.” Elbette ki bugün Müslüman için iyi işler yapabilmek, Allah yolunda koşmak için zengin olmak farzdır. Zengin mümin etrafına duyarlı olmalıdır. Malını Allah yolunda, Allah için sarfetmelidir ve hakkını vermelidir. Rabbimiz, “ Biz malı insana ibadet için ihsan ettik. Namazını kılın, zekâtını versin.” buyuruyor. Mal, bu bilinçle edinilirse hayırlıdır, güzeldir. Kardeşinin sırtına basarak yükselmek; mal, makam, mevki sahibi olmak hiçbir insana yakışmaz, bir mü'mine asla yakışmaz. Mümin müşfik, yardımsever, vicdanlı, çalışkan, sabırlı ve tevazulu olmalıdır. Nitekim bu özelliklerin hepsi insan denilen kutsi varlığın mayasında vardır. Hırs ve tamah insanın mayasını bozan işlerdir. Hayvanlarda bile insana yakışır güzel örnekler varken insanların hayvanlarda dahi az görülen bu çirkin hasletleri sergilemesi akıl işi değildir.

Allah mala tapmaktan korusun, cümlemize selametlik versin!

TESBİHİN FERYADI

HAMUŞ

Tesbih kelimesi, her namazda tekrarladığımız “subhanallah”, yani “kusursuz Allah” anlamına gelen “subha” kökünden türetilmiş Arapça bir sözcüktür. Büyük İslam alimi Elmalılı Hamdi Yazır’a göre tesbih, “Allah u Teala’yı Cenab-ı Akdesine layık olmayan şaibelerden gerek itikaden, gerek kavlen ve gerek kalben tesbih etmek ve uzak tutmaktır. Tesbih, esasen balığın suda, kuşun ve atın havada, yıldızın feleklerde hızla yürümesi manasındaki sabahtan tef’il olduğu için parlaklıkta ve temizlikte çok ileri gitmek tenzihiyle tanınmış ve bilinmiş bir sözcüktür.

Kusursuz olan Rabbimizin, kusursuz olan doksan dokuz ismiyle aynı sayıdaki boncukların, beş vakit namaz sonrası seccadelerin başköşesinde yerini alışı, Asr-ı Saadetten sonraya rastlamaktadır. Rasulullah Efendimizin, hadis-i kutsilerinden anlaşıldığı üzere, zikirde parmak eklemlerini kullanmak, hesap gününde parmakların şehadetliğiyle delillendirilecek bir eylemdir. Habib-Zişan, zikir ile uyanan kalplere tuttuğu ayna ile parmakların gönülle kurduğu irtibata dikkat çekmiş, “tesbih tahlil ve takdisi iş edininiz” diye emrederek Medineli kadınlara tavsiyede bulunmuştur.

İslamiyet’le şereflenen Türkler, şaman geleneğinin uzantısı olarak, boyunlarında taşıdıkları ve savaşlarda şans getirdiğine inandıkları değerli av hayvanlarının kemiklerini veya uğur taşlarını, zikirde sayı saymak maksadıyla kullanmayı gelenek haline getirmişlerdir. Zarif ve asil ruhların, savaşçı kimliklerinin ve yaşantılarının yansıması olan en değerli eşyalarını, Allah’ı anarken yanlarından ayırmamaları geleneği, ilerleyen asırlarda Türklerin önderlik ettiği bir sanata dönüşmüştür. Arapça olmasına rağmen, sadece zikirde Türklerce tercih edilen “tesbih” kelimesi bize özgü bir kimlik kazanmıştır. On altıncı yüzyılda, Osmanlı ile tanınan İslami Türk kimliği ürünü tesbih sanatı, kıtalararası yolculuklarında geçmişten gelen değerlerini özgün sanat eserlerine dönüştürüp ötelere taşımayı vazife edinmiş alperenlerin, Habibullah aşkı ile şahlandırdıkları güzellikleri gönüllere nakşetmelerine vesile olan zanaatlardan biri olmuştur.

Osmanlı zarafetinin incelikleri ile bezenen tesbih sanatı da tüm geleneksel sanatlar gibi altın çağına on yedinci yüzyılda ulaşmıştır. Tesbih ustaları, tüm hünelerini aylar süren çalışmaları ile ispatlamış, sabırla bezedikleri her tanede Veysel Karani Hazretleri’ni kendilerine pir edinmenin haklı onurunu, yaptıkları ile ortaya koymuşlardır. Menkıbeye göre Efendiler Efendisine vuslat edemeyen Üveys, Rasulullah’ın Uhud’da kırılan mübarek dişlerinin bir parçasına vasil olur ancak. O’na ulaşamamanın hasretiyle, tüm dişlerini çektirip mübarek dişe yoldaş edip ipe dizerek hiç yanından ayırmaz. Her tesbih ustası, Veysel Karani’nin ruhuna hürmette kusur etmeyip edeple yoğurdukları taneleri, zikirle ipe dizerek, pirlere ahde vefadan geri durmamışlardır. Her bir taneyi birbirine eşit ebatta çıkarma mahirliğine özen gösteren ustalar, içi delik tornalarını da ahlarla kavrulmuş gönle benzeterek kutsamışlardır.

Tesbih ustalarının sanatlarına hürmeti kadar birbirlerine gösterdikleri saygı da ince ruhlarının nümayişlerindedir. Her tesbih, ustasına ait şahsi izler taşıırken imame, kamçı, tepelik ve durak gibi parçaların özel dizaynları ve tasarımı, ustasının adını fısıldayan gizli imzalar olarak tarihe geçmiştir. Tesbih ustası, bir diğer ustanın eserinin benzerini yapmamayı edepten saymış; böylece hünere hürmeti vazife edinirken özgünlüklerini kimliğe dönüştürmeyi başararak, ölümsüz eserlerine mühürlerini basmışlardır.

Tüm tesbih tanesini zikirle ipe dizecek kadar yaptıkları için önemine vakıf ustaların eserleri, yine aynı edep ile son adreslerine ulaşmıştır. Padişah, vüzer ve vükela gibi necefli zengin tesbihleri; *Mercan, Narçin, Firuze, Sedef, Şah Maksut (tesbihin şahı), Yeşim, Yıldız, Oltu, Yüzsürü, Zergerdan (Gergedan boynuzu)* gibi değerli taşlardan yapılırken; fukara tesbihi adı verilen derviş tesbihleri

Abanuz, Demir Hindi, Düveydari, Fethipaşa, Gül Ağacı, Kelenbek, Yılan Ağacı ve Zeytin Ağacı, Kuka, Maverd, Nebik, Odağacı, Pelesenk, Sandal, Sırçalı Kuka gibi ağaçlardan yapılmıştır. Taşlara dil olup, dervişe “dil” olan tesbih meşreplere aynalık vazifesini de icra etmiştir. Hiçlikle hemhal olan Mevlevi dervişler, kendileri kadar sade ve bir o kadar özel “kuka “ tesbihlerle özdeşleşirken, kehribar tesbihler Bektaşilerce tercih edilmiştir. İri taneli tesbihler ağa veya subay tesbihi, küçük taneli tesbihler ise zenne tesbihi olarak adlandırılmıştır.

Tesbihe kimlik kazandıran Türkler zarafette emsali bulunmaz İstanbul tesbihleriyle nam saldıklarında, birçok tüccar Kapalıçarşı'yı mesken eyleyerek, özellikle hac mevsimlerinde buradan götürdükleri tesbihleri “Eser-i İstanbul” adıyla tüm dünyaya tanıtmışlardır.

Ancak tekke ve zaviyelerin kapatıldığı yüzyılın başında, Türk Tespih Sanatı birçok geleneksel el sanatı gibi can çekişip yok olma tehlikesiyle yüz yüze kalmıştır. Zarafetle nakşedilen tesbihler, kapitalist dünya görüşünün dişlileri arasında çiğnenirken, parmakların kıymetli yoldaşları yerini manadan uzak, ruhsuz kimliksiz maddeye kullukta yarış eden tuşlara bırakmıştır.

Televizyon tuşlarıyla başlayan global dünya bencilliğinin küçücük odalara tıkılan çekirdek aileleri, uzaktan kumandaların icadıyla tuş hakimiyetinin tek elde toplandığı kumandalı insancıklar olmuşlardır. Kumandalarıyla dünyaya hükmettiklerini sanırken, hangi kumandalarla komuta edildiklerini bilmeden, kucaklarındaki patlamış mısırlarıyla şişmanlaştıkça şişmanlaşan, şiştikçe küçülen küçüldükçe bencilleşen bireylere dönüşmüşlerdir.

Çevirmeli telefonların yerini alan cep telefonlarının tuşları da, son yüzyılın en önemli icatlarından sayılırken, bencil insanın üst üste kurulu mağaralarındaki krallıklarını taçlandırmıştır. Oysa bu kral tacının başlarına ördüğü çoraptan habersiz, modernizm kulvarından çıkıp postmodernizm kulvarına doğru koşaduran yüzyıl insancıkları, milenyum çocuklarını, tuşlu telefonları ceplerinde anaokullarına gönderirken ebeveyn olarak tüm sorumluluklarını yerine getirmiş olmanın güveniyle çok kanallı kumandalı televizyonlarının başlarına huzurla kurulmuşlardır. Çok kanallı kumandanın tek hakimi olma yolunda hızla ilerleyen babalar, dizi hastası kadınlarını zapt edememenin bedelini rahat maç izleme uğruna aldıkları yeni televizyonlarıyla ödemişlerdir. Böylece çok televizyonlu mağaralarının bölmelerinde rahat rahat şişmanlayan ailelerin, cepleri telefonlu bencil çocukları, odalarının yeni oyuncakları bilgisayarları, müzik çalarları ve çok kontrollü telefonları ile büyümüş, tek tuşla edindikleri önce bir köy sonra kasaba sayısınca sosyal medya arkadaşlıkları kurarak mutlu olduklarını sanmışlardır. Arkadaş sayıları çoğaldıkça sevildiklerini sanan ‘feysbuk’ çocukları, kurdukları çiftliklerle zenginleşip, okey masalarındaki oturumlarıyla eğlenip, sanal e-çiftleriyle her saniyelerini mesajlaşarak geçirdikleri yalnızlıklarında, aldatıldıkça hüzünlenmişlerdir. Kralın tek gözlü şakşakçısının gölgesinde, tuşlu onlarca aletin pençesinde, beyinleri kelepçelenerek büyüyen milenyum çocukları, tuşlardan ‘üçge’li ve dokunmatik ekranlı telefonlara, ledli televizyonlara terfi ederken ‘ayped’lerinin kucaklarındaki egemenlikleriyle kutsanmışlardır. Şişman anne babaların, obez yeni nesil çocukları; tek gözlü deccaliyetin, gözsüz kulaksız ve en önemlisi düşüncesiz, idealsiz ,fikirsiz ve amaçsız askerleri olduklarının farkındasızlığıyla büyütülmüşlerdir. Yeni nesil modern çağ insanının inançları ve ideolojileri de, tek tuşla bir odadan yönetilen dinsel tercihleri de medyatik ve sosyaldir. Odalarında oturup, yataktan ve evden hiç dışarı çıkmadan, sadece mesaj yazıp 24 saat iletişim halinde kalıp, organize olarak darbe girişiminde bulunacak kadar özgüvenli, sosyal medya çocuklarının gücü de azımsanamayacak kadar çoktur. Yataklarında kurdukları krallıklarından başlarını uzatıp ne olup bittiğini daha tam anlamadan, parklara dökülen gezi çocuklarının protest ruhları, bir kaç yüz kontöre rehlin bırakılmıştır.

Dini gün ve gecelerde, tuşlarla gönderilen kandil mesajları ile ve sayfalarda mevcut yerlerini alıp beğenme ve yorumlarla, ego huzuruna erip, durum güncellemeleriyle tık rekoru kırarak şad edilen gönüller huzura ererken, Ashab-ı Rasulullah'ın gerçek manada yaşadıkları kardeş gönülleri, elbet görürken tüm bu yaşadıklarımızı mana âlemlerinin uzak diyarlarında, üzülmedirler. Ashab, bir hasır, bir hurma ve bir cübbeyle zenginleştirip, berk ettikleri kardeşliklerinin ahirine başlarını kaldırıp baktığında; çift banyolu çift yatak odalı ve çok televizyonlu ancak yine de mutsuz dünyamızdan utanmayacak mıyız hiç doyumumuz aç nefislerimizin esiri olduğumuz tok karınlarımızın şişkinliğinden? “Şefaata Ya Rasulullah” diyeceğimiz gün gelip çatığında, utanmayacak mıyız acaba vehmimizin haraplığından!

Tesbihin tarih içerisindeki tahtını yerle bir eden modernizm, zikrin edebine açtığı yeni bir pencere ile geçmişteki tesbihçileri de mezarlarında ters çevirip huzursuz kılacak kadar da bencildir. Tek parmağa geçirilip dudakların ve dilin tekrarladığına kalbin yoldaşlık etmediği postmodern zikre hükmeden zikirmatikler, Çin seddiyle Türk'e galebe çalamayan Çinlilerin kurnaz oyunları ve oyuncakları ile bizlerin bir başka imtihanıdır. "Türkün ateşle imtihanı!" Demir dağı ateşle eritip delen bizlerin kardeşlik ülküsünün çelikten kalkanı, Çin saldırılarıyla aşılmazken, Çin pazarının kolayca büküldüğü belimizin esiri ettiği mallara düşkünlüğümüzün neresindedir yitirdiğimiz kardeşlik hissiyatı? Bükülmeyen elimizin, ipekli kumaşlar, tatlı prensesler, güzel sözlerle tuş edildiği maçın rövanşdır Çin mallarıyla dolup taşan evlerimiz. Muhammedi kardeşlikle kurulan lonca teşkilatlarının, ahi düzeninin, kardeşliğin unutulmasıyla hallaç pamuğu gibi savurduğu ruhlarımızın bedelidir zaafımız. Zikirmatik gibi çirkin bir isimle müsemma Çin buluşu sayaçlar, seccadelerimizin başköşesindeki yerini alırken, zikri de otomatige bağlamıştır kardeşliği unutan gönüller. Kâbe'nin ayaklar altına alındığı Çin malı seccadelerin yoldaşlığında! Bağı açık yumurta topuk maganda parmaklarında "ya sabır" ile hünerlice çevrilirken dahi boynu bu denli bükülmeyen tespihler, estetiksiz kalitesiz plastik bir yüzük olup, milenyum çocuklarının parmağına geçtiğinde, meşrebinin unutulması sızısıyla azaplanmaktadır. Atalarının zikirle tornadan çıkarırken her bir tanenin, birbirine eşit ölçüsünü kaçırdıklarında dahi mahir saymadıkları tesbih ustaları, başlarını kaldırıp, her türlü renkle piyasa malı hali alan sanatlarının akıbetini görseler ne yaparlardı? Namı dünyaya ün salmış Türk tesbihlerinin, Kâbe yolculuğuna çıkarılıp kutsal topraklardaki hacıların en kıymetli hediyesi olarak, heybelerdeki yerini alışından yüzlerce yıl sonra, plastik 'bimilyoncu' zikirmatiklerinin, hac hediyesi olarak Umre malzemecisi dükkânların başköşelerindeki tahtlara kuruluşu ne tuhaftır! Zemzem ve hurma ile aynı torbayı paylaşan zikirmatiklerin, ibadetlerini gizli yapan derviş gönüllere tezat bir gösterişle, gözlere sokula sokula, gıybetle kirlenmiş dudakların bitmez cümleleri arasına sıkıştırılıveren akibeti, pir ve piran zikir ehlini derin kederlere boğacak cinstendir... Ensar ile muhacirin arasındaki müthiş fedakârlıklarla temelleri atılan ve efsaneleşen Muhammedi kardeşliğin, tıpkı yok olmaya yüz tutmuş tesbihçilik ve bir çok geleneksel sanatımız gibi, can çekişirken fısıldadıklarıdır gönüllerimize son yüzyılda düşen son aklar. Ashabın bedenlerine saplanan okların hışmına korkusuzca bend ettikleri bedenlerinin acısından daha menem bir ıstırapla parçalanır yürekler. Yüzyılın bencilliğinde, deccalın fırlattığı okların yaralarıyla parçalanan yüreklerimizden akan kanın selinde boğulurken, farkına bile varmayız dostun elimizi sıkarken sapladığı hançer yarasının. Ta ki artık kapanmazlığından biçare, susarken gönlümüzün feryadına aldırmaksızın. Bilmezken nedendir gönül sızısından muzdarip derdimizin dermanının şifası...Tutunuruz bir gün ansızın, ümitsizken bu korkunç dünyanın sahte gülüşlerinden münezze bir dergahta, ruhumuza dokunan ashap kokulu bir kardeş şefkatinin uçsuz merhametinde.

Müslümanlıkla bağdaşmayan tüketim mallarından en büyük dilimi yiyen yahudi üreticilerle, Çinli seccade ve zikirmatik üreticilerin keyfine keyif katan moda oyunu, dudaklarımızdaki istihzayı çoğaltıp, kalplerindeki kini ne de güzel parlatmaktadır. Bu furyanın oyuncağı olduklarından habersiz haller ile ashap kardeşliğinin hali arasındaki uçurum, kapanmamak üzere büyür. Abdullah Bin Abbas'ın Kutlu Nebi Mekke'den Medine'ye hicret buyurdıklarında evini O'na tahsis eden Eba Eyyüb'e, konağının anahtarını teslim edip tahsis edecek kadar kardeş gördüğü bir ashabın mirasçılarıyken, Eba Eyyüb'ün maddi müzayaka içindeyken konağa el sürmeyecek kadar alçak gönüllü oluşunun üzerinden geçen yüzyıllar nasıl da değiştirmiştir ümmeti! Ne gamdır ki gül yaprağıyla ufalanıp, gül kokusuyla tanelenip, gül ağacıyla taçlanan tesbihlerin, tıpkı sırt sırta veren ashabın kardeş ilan edildiği hicret ertesi paylaştıkları hanelerinde, mirasa dahil edecek kadar kardeş oldukları günlerin üzeri, nasıl da küllenip unutturulmuştur mümin gönüllere. Tıpkı üstüne kimyasal acayip kokular yapılandırılmış plastik boncuklarla ve zikirmatiklerle yer değiştirip sessizce yiten tesbihler gibi, unutulup yitirilmiştir Muhammedi kardeşlik bağı. Fatımaların, Haticelerin Aişelerin; edepli, haysiyetli, iffetli, mütevazı, ahlak tacıyla bezenmiş setre i hayatları, global tüketim dişlileri arasında unutturulmaya çalışılırken, gönlümüzün hükmünün de yitirdiklerimiz arasında kaybolmaması en büyük emanetimizdir. Tekkemin çatısı altında, tekrardan hatırlayıp tutunmaya çalıştığımız bu kardeşlik bağıdır bizi birbirimize Üstadımızın gölgesinde yakın kılan. Yüzyılın bencilliğinden sıyrılıp sığındığımız, Karabaş i Veli Tekkesi kapısının kanatları ardında yakaladığımız huzurun, bu kardeşlik üzerine tahsis edilmiş bağlarının her daim Muhammedi kardeşlik esaslarına göre tanzim edilmiş adabı, yegane hazinemizdir. Rasulullah Efendimizden, dergahımıza kalan bu emanetin her daim muhafaza edilmesi ümidiyle... Allah bizi affetsin!

EBU DERDA (RADIYALLAHU ANH)

Asıl ismi Uveymir b. Amir, künyesi Ebud-Derda'dır. Ensar-ı Kiram'dan olup Hazrec Kabilesindedir. Ailesi içinde en son Müslüman olandır. Derda'nın örtüyle örttüğü bir putu vardı. Kendisini İslam'a davet eden dostu İbn Revaha bir gün putunu o evde yokken parçaladı ve gitti. Ebu'd-Derda eve gelince önce çok kızmış, sonra "Eğer putta bir hüner olsaydı, kendini koruyabilecekti." diyerek Peygamber Efendimize giderek Müslüman olmuştur.

Başta Uhud olmak üzere bütün savaşlarda Hz. Peygamber ile birlikte bulundu.

Ebu Derda'nın (r.a.) iki hanımı vardı. Biri Ashab-ı Kiram'dan Ümmü Derda, diğer hanımı Tabiinden olup Hüreyme'dir. Bilal, Yezid, Derda ve Nesibe adlarında dört çocuğu vardı. Ebu'd-Derda (r.a.) önceleri ticaretle uğraşırken Müslüman olduktan sonra kendini tamamen zühd ve ibadete verdi. Halkı; iyilik etmeye, ahireti düşünmeye, yetimleri gözetmeye, köle azat etmeye, Allah'ı zikretmeye, mütevazı ve dünyaya karşı tok gözlü olmaya, zulümden kaçınmaya teşvik ederdi. Ebu'd-Derda'nın (r.a.) diğer bir güzel hasleti ise açık sözlü olmasıydı.

Bütün ömrünü takva içinde geçiren Ebu'd-Derda (r.a.) güzel yüzlü, esmer, sakalını boyayan, başına takke geçirip üzerine sarık saran bir sahabedir. Ebu'd Derda bir söz söylediğinde muhakkak tebessüm eder. Bir gün eşi Ümmü Derda (r.anha) ona: "İnsanların seni yadırgamalarından korkuyorum!" der. Bunun üzerine o da şöyle der: "Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem bir söz söylediğinde muhakkak tebessüm ederdi."

Rivayetlerde Ebu'd Derda (r.a.)'nın zühd ve takva konusunda çok ileri gittiği hatta Müslüman olduğu sıralarda karısını ihmal edecek kadar kendisini ibadete verdiği bildirilmektedir. Hz. Peygamber onun hakkında "*ümmetimin en abidi ve en muttakisi*" gibi takdir edilen vasıflarının yanında ayrıca "*Her ümmetin bir hakimi vardır. Benim ümmetimin hikmet sahibi, mütefekkeri (düşünürü) Ebu'd Derda Uveymir'dir.*" buyurmaktadır. Buna karşılık Medine'de Peygamberimizin kardeş ilan etmiş olduğu Selman-ı Farisi(r.a.), İslamiyet'in bu kadarına izin vermediğini söyleyerek onun bu konudaki aşırılığına engel olmuştur. Dünya malına değer vermeyen Ebu'd-Derda (r.a.), kendisine damat olmak isteyen ve zenginlik içinde yüzen halifenin oğlu Yezid b. Muaviye'yi reddetti, onun yerine kızını fakir bir Müslümanla evlendirdi.

Ebu'd Derda Selman el Farisi'ye Leysoğulları Kabilesinden bir kız istemek üzere gitmiş, Selman'ın üstünlüğünü anlatmıştı. Kızın babası, kızını Selman'a veremeyeceğini, fakat Ebu'd Derda isterse ona vereceğini söyleyince, Ebu'd Derda (r.a.) o kızla evlenmiştir. Daha sonra bunu Selman'a utanarak naklettiğinde Selman(r.a.) ona, "Senden çok ben utanmalıyım. Zira Allah bu kızını sana nasip etmişken ben ona talip oldum." demiştir. İşte ashabin birbirlerine karşı olan olgun davranışları, anlayışları, kardeşlikleri böyleydi.

Kur'an, Tefsir, Fıkıh, Hadis ilminin yanında ayrıca Tıp ilmini de bilirdi. Hastalarını tedavi eder, gerekli ilaçları yapar, hizmet ederdi. Ebu'd Derda (r.a.) aynı zamanda Kur'an muallimliği ile de meşhur olmuştur. Nitekim bu sebeple kendisine "*Dimaşk mukrii*" (Dimaşk'ın Kıraat Hocası) adı verilmiştir. Her gün sabah namazından sonra talebelerini onar kişilik gruplara ayırarak okutmaya başladılar. Ebu'd Derda (r.a.)'nın kıraat halkalarına katılanların sayısının zaman zaman 1600 kişiye kadar ulaştığı rivayet edilir. İslam eğitim tarihinde Kur'an taliminde bu eğitim metodunu ilk defa onun başlattığı söylenmektedir. Yüzlerce hafız yetiştirmiştir. Ondan Kur'an öğrenenler arasında hanımı Ümmü'd Derda(r.anha) vardır. Meşhur yedi kıraat imamından İbn Amir'in de ondan Kur'an dersi aldığı bilinmektedir. Hz. Peygamber (s.a.v.) hayatta iken Kur'an-ı Kerim'i ezberleyerek tamamını ona okudu. Tefsir ilmini de ilerleterek Rasulullah'a bir gün, "*Onlar ki, iman ettiler ve takva üzere bulundular; onlara bu dünya hayatında müjde vardır.*" (Yunus, 10/64) ayet-i kerimesindeki bûşra'dan, yani müjde'den maksat nedir? ' diye sormuş, Rasulullah da, 'Bundan murad salih rüyadır.' buyurmuştur.

Muhammedi kardeşi Selman-ı Farisi'ye mektubunda: "Canım kardeşim, Allah Rasülü'nün (s.a.v.) ashabı olmak sakın seni gaflete düşürüp aldatmasın. Çünkü biz ondan sonra da yaşadık. Ne hatalar yaptığımızı ve ne günahlar işlediğimizi de ancak Allah bilir." tavsiyesinde bulunur. Ayrıca Derda: "Benim en çok korktuğum şey, kıyamet günü, 'Ey Uveymir(r.a.), dinini öğrendin mi, öğrenmedin mi?' diye sorulmasıdır! 'Öğrendim.' desem, Kur'an-ı Kerim'de iyiliği tavsiye eden ve kötülükten nehyeden ne kadar ayet varsa, 'Sana yap dediğimiz hiçbir şeyi yapmadın, yapma dediğimiz şeylerden de vazgeçmedin.' diye, o ayetlerin aleyhimde şahitlik etmeleridir." demiştir.

Uhud Savaşında gösterdiği cesaret ve kahramanlığı çok dikkat çeker. Peygamberimiz (s.a.v.) onu methederek "*Uveymir ne mükemmel süvaridir.*" iltifatını buyurmuştur.

Şam'ın kuşatmasında bulundu. Yermük Savaşında ordu kadısı olarak görev yaptı. Bu görev İslam Tarihinde ilk defa onunla başlamış oldu. Bedir Savaşı'na katılmadığı halde Hz. Ömer (r.a.) onu Bedri kabul ederek kendisine maaş bağladı. Şam'a gitti ve orada Kur'an ve Fıkıh muallimi olarak çok değerli ve unutulmaz hizmetler yaptı. Şamlılara İslam'ı öğreten kadı askeri çok sayıda talebe yetiştirdi. Suriye'de bulunduğu sıralarda Kıbrıs Savaşı'na da katıldı.

Ebu'd-Derda (r.a.) hastalandığı bir sırada arkadaşları yanına gelerek "Ey Ebu'd Derda, nerenden şikayetçisin?" demişler; Ebu'd Derda, "Günahlarımdan." diye cevap vermiş; "Canın bir şey istemiyor mu?" sorusuna, "Canım Cennet istiyor" demiş; "Sana bakmak için bir hekim çağırılmayalım mı?" diyen arkadaşlarına şöyle demiştir: "Esasında beni yatağa düşüren hekimdir."

Onun rivayet ettiği hadislerin sayısı 179 olup, Enes b. Malik (r.a.), Abdullah b. Amr b. As (r.a.), Abdullah b. Abbas (r.a.) gibi sahabilerle, hanımı Ümmü'd-Derda(r.anha), oğlu Bilal'den başka birçok sahabe kendisinden hadis rivayet etmiştir. Şam'da ilim hizmetine devam ederken Hicretin 32. (M. 652) yılında vefat etti. Babüssagir Kabristanı'na defnedildi.

Muaz bin Cebel(r.a.), vefatı anında onun için şöyle demişti: "Ey Ebu'd Derda! Gökyüzü senden daha alim birisini gölgelendirmedi, yeryüzü de senden daha alim birisini taşımadı."

İlim hakkında Ebu'd Derda (r.a.) şöyle demiştir: "*İlim ancak arayıp öğrenmekle olur. İlim için sabah çıkıp akşam dönmenin cihat olmadığını sanan kimsenin aklı eksiktir.*"

DİN DUYGUDUR / Mutluluk

Fatma Meryem AK

Müslüman Mutlu insandır

Sizce nedir mutluluk?

Sizi sizden alan, içinizde serin rüzgarlar estiren, bazen de kavuran, coşkun ırmaklar gibi taşırان mutluluk; sizin için neyin karşılığıdır?

Zahir midir, batın mı? Yoksa her ikisi mi?

Görebilir miyiz gözlerimizle, yoksa sadece hissedilebilir mi?

Varlığı tüm hücrelerinize tebessüm ettiren biriyle tanıştınız mı hiç?

Yani "Mutlululuğum sensin!" diyebileceğiniz biri ile...

Tek bir gülüşün günlerce sizi sarhoş ettiği oldu mu hiç?

*Evinize almış olduğunuz yeni koltuk takımının karşısına geçip "Harika oldu!" dediniz mi hiç?
Veya çok sevdiğiniz bir yemeğin ilk lokmasını ağzınıza atarken neler hissettiniz?
Radyoda en sevdiğiniz şarkı çalmaya başlayınca peki?
Dostlarınızla demlediğiniz çayları neye değiştirebilirsiniz?
Velhasıl mutluluk her an, herkes için ayrı bir renk, ayrı bir tat...*

*Rasulullah (sallallahu aleyhi vesellem) ise mutluluk ile ilgili şunları buyuruyor:
"Amel defterinde çok istiğfar bulunana ne mutlu!" (Müslim, Ebu Davut)*

"İnsanlardan öyleleri vardır ki; onlar hayrın anahtarları, şerrin de sürgüleridir. Allah'ın, ellerine hayrın anahtarlarını koyduğu kimselere ne mutlu! Şerrin anahtarlarını Allah'ın ellerine koyduğu kimselere ne yazık!" (Kütübü sitte)

*"İslam hidayeti nasip edilen ve yeterli miktarda maişeti olup, buna kanaat edene ne mutlu!"
Tirmizi, Zühd 35, (2350).*

*"İslam garib olarak başladı, tekrar başladığı gibi garib hale dönecektir. Gariblere ne mutlu!"
(Tirmizi, 2631)*

*"Şu üç şey Ademoğlunun mutluluğundandır; salih bir hanım, geniş ev ve rahat binek." (Ahmed
1/168, Taberani 1/19, 163, İbni Ebi Şeybe)*

Enes(ra) anlatıyor:

Bir adam, Rasulullah'a (sallallahu aleyhi vesellem) şöyle sordu:

*"Ya Rasulallah! Kıyamet ne zaman kopacaktır?" Rasulullah (sallallahu aleyhi vesellem) ona:
"Kıyamet için ne hazırladın?" buyurdu. Adam: "Kıyamet için büyük bir şey hazırlayamadım fakat
ben Allah'ı ve O'nun Rasulünü seviyorum." dedi. Bunun üzerine Rasulullah (sallallahu aleyhi
vesellem) şöyle buyurdu: "Kişi sevdiğiyle beraberdir."*

*Enes(ra) dedi ki: "Müslüman olduktan sonra müslümanların bu söze sevindikleri kadar başka
bir şeye sevindiklerini görmedim." (Tirmizi, Zühd, 2493)*

*Bir mümin, en büyük mutluluğu, Rasulullah (sallallahu aleyhi vesellem) Hazretlerinin
etrafında, mümin kardeşleriyle bir ve beraber olma müjdesiyle yaşar. Kişi sevdiğiyle beraberdir hadis-i
şerifi buna bir delil, Ashabın sevinci ise buna bir örnektir. Kardeşi mutluydu O da mutludur, kardeşi
ağlıyorsa o da ağlıyordur. Rabbim hepimizin gönlüne Muhammedî kardeşlik duygusunu nakşetsin.*

*Yazımı Üstadımız Mustafa Özbağ Efendinin sözü ile sonlandırmak istiyorum. O hep;
"Müslüman mutlu insandır." der ve ekler: "Ancak mutlu kalplere ilham gelir."*

Kardeşler! Mutluyum, mutlusunuz, mutluyuz.

“ Dostluk ve kardeşlikte akarsu gibi ol! “

Sen öylesine dostluklar kur ki akarsu gibi ol. Kim sana kemendini atarsa, senden nemalansın. Ama sen kimseden nemalanma. Sen taşı, sen yürü, sen Fırat Nehri gibi ak. Sen çorak toprakları, çorak gönülleri sula. Ayırma hiç kimseyi. Kimse sana elini uzatmasa da sen uzat elini. Kimse seni anlamasa da sen anlamaya çalış. Ayırma o çorak toprakları... Akarsuyunun sularıyla sulansın hepsi. Bahar bahçesi gibi olsun. Ağaçlar, güller, çiçekler bitsin orada. Herkes koklasın onları.

Akarsu gibi ol, ak herkese ve her yere. Ayırma insanların rengini, dilini, dinini. Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi vesellem) ayırmadı. Müşriklerden biri geldi. Ve “ Ben açım.” dedi. İki yumurtası vardı sadece. Onları kırdı ve müşriğe ikram etti. Müşrikti o. Onu tanııyordu. Dinsizdi ve onu reddediyordu. Onunla savaşmaya gelmişti. Onu öldürmeye gelmişti. “O” (sallallahu aleyhi vesellem) kendini öldürmeye gelene ekmek verdi. Müşrik güldü ve “ Bana iki yumurta yetmez. ” dedi. Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi vesellem) tevazuuyla “ Bismillahirrahmanirrahim de ve ye. ” dedi. Oturduğunda bir kuzu yiyen müşrik, iki yumurta ile doymuştu. Kendinden geçmişti. Buna kendisi de inanamayan müşrik, “Ben nasıl doydum? Bunun olması mümkün değil.” dedi ve orada iman edip Müslüman oldu. O Peygamber ki müşriktir deyip onu aç bırakmadı.

Muhammedi olmak nasıl bir şey? Necranlılar gelir Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi vesellem) ile din atışması yaparlardı. Bir müddet sonra Necranlıların başındaki papaz dedi ki “ Bize ibadet edecek yer göster. Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi vesellem) Mescidi Nebevi kapısını açtı ve “Burada ibadet edebilirsiniz.” dedi. Peki, günümüzde Hristiyan bir topluluk gelse ve biz ibadet edeceğimiz dese kim açar mescidini? Ancak Muhammedi bir kimse açar mescidinin kapılarını.

Hiç düşündünüz mü? Nehrin başına gidip bir kova su almak istediğinizde nehir size “Benden su alma!” der mi? “ Bu suyla ne yapacaksın, nereyi sulayacaksın?” der mi? “Ben bu ağacı sulamak istemiyorum, ben bu yeşillığe su vermek istemiyorum.” diyebilir mi? Diyemez. Günümüzde insanlar birbirlerini katlediyor; bu acı, bu kan, bu gözyaşı, bu cefalar, bu yaşananlar ne yazık ki dindeki kardeşlik değil ve günümüzde en fazla muhtaç olduğumuz duygu, kardeşliktir.

Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi vesellem)
kardeşlikle ilgili bir hadisi şerifinde buyuruyor ki :

“ EY İNSANLAR!

HEPİNİZ ADEM'DEN VE HAVVA'DAN OLDUNUZ. KARDEŞ OLUNUZ! ”

8 Aralık 2013 Şeb-i Arus sohbetinden bir kısım

Ey İman Edenler Kardeş Olun !

Cihan Peygamberi hutbede...

Yer Mekke...

Yer Arafat...

Mübarek ağızlarından inci taneleri dökülüyor:

"Sözümü iyi anlayınız ve iyi belleyiniz. Müslüman, Müslümanın kardeşidir ve böylece bütün Müslümanlar kardeştir. Birbirinize haset etmeyiniz. Birbirinize düşmanlık etmeyiniz. Birbirinizle iyi ilişkileri kesmeyiniz. Birbirinizden yüz çevirip küsmeyiniz. Ey Allah'ın kulları kardeş olunuz ! "
(Mace, cilt 10, sayfa 32)

Vasiyet şuracıkta dursun, gönümüzde emanet. Biz kardeşlik kavramını bir düşünelim.

Türkçe sözlüklerde kardeş:

- 1- Aynı ana ve babadan olma veya yalnız ana yahut babası müşterek çocuklar,*
- 2- Ortak değerlere ve vasıflara sahip kimseler, olarak tanımlamaktadır.*

Kan bağı ve değer bağı...

Bizi birbirimize bağlayan bağlar...

İslâm dininde kardeşlik, bütünüyle akîde temeline dayanmaktadır. Allah (c.c.), Kur'ân-ı Kerîm'de şöyle buyurmaktadır: "Mü'minler ancak kardeşirdirler. Öyleyse kardeşlerinizin arasını bulup düzeltin ve Allah'tan ittika edip korkun; umulur ki merhamete ulaşırsınız." (49/Hucurât, 10). Âyet-i kerîmeden de açıkça anlaşılacağı üzere, ancak iman bağıyla bir araya gelenler kardeş olarak kabul edilmektedirler. Buna göre yeryüzünün neresinde yaşıyor olurlarsa olsunlar, hangi dili konuşuyorlarsa konuşsunlar, hangi renge sahip olurlarsa olsunlar bütün mü'minler kelimenin tam anlamıyla birbirlerinin kardeşleridirler, yani birbirlerinin sâdık dostlarıdır. Kardeşler kendi aralarında apayrı bir topluluk oluştururlar. Kendi akîdelerine saldıran veya imana karşı küfrü tercih eden kimselere -kendilerine ne kadar yakın olurlarsa olsunlar- asla sevgi beslemezler. Bu anlamda sadece akîde kardeşliğini esas tutarlar; Rabblerinin şu mealdeki uyarılarını asla unutmazlar: "Allah'a ve âhiret gününe iman eden hiçbir topluluk bulamazsın ki onlar Allah'a ve Rasûlüne karşı başkaldıran kimselerle bir sevgi (ve dostluk) bağı kurmuş olsunlar. Bunlar ister babaları, ister çocukları, ister kardeşleri, isterse kendi aşiretleri olsun. Onlar öyle kimselerdir ki, (Allah) onların kalplerine imanı yazmış ve onları kendinden bir ruh ile desteklemiştir." (58/Mücâdele, 22);

"Ey iman edenler, eğer imana karşı küfrü sevip tercih ediyorlarsa, babalarınızı ve kardeşlerinizi velîler/dostlar edinmeyin. Sizden kim onları velî edinirse, işte zulme sapanlar bunlardır." (9/Tevbe, 23)

Allah cümleyi kardeşlik bilinciyle kuşatsın. Alem-i İslam'ın bağlarını kuvvetlendirsın.

Karia ECRİN

B

ir kendinden geçme, Bir kendini bulma,
Bir arayış ve bir buluş hikayesi bu.

Bir olduğunu zanneden bir kişinin, O'nunla bir olma yolunu buluş hikayesi bu.
Zamandan, mekandan, senden benden farklı olarak bir hayal kuruş hikayesi bu.

Her daim düzgün bir insan olmak için baskı gören bir çocukluktan gençliğe dönüş evresi...
Ailene saygılı ol, vatanına milletine hayırlı evlat ol, deyişlerin en zirvesinde bir hayat.
Her şeyi düzgün yapma çabası içinde yapılan yanlışlıklar kimsenin gözüne batmıyor nedense.
Aileler söylemek ile örnek olmak arasındaki farkı çözemediği için, evlatları da söyleneni mi
yoksa gördüğünü mü yapacağı konusunda tereddüt yaşıyor ya hani, bu da öyle bir mevzuu işte.

Din adına yapılan yanlışların iğne deliğinden geçtiği bir hayat geçirmek çoğunu yıpratır.
Bir kısım dirayetli insanı da güçlendirir. Gücüne güç katar. Çocukluktan
beri baskı ve sert bir eğitimle büyümüş bir insanın naif, sakin, teslimiyetçi bir
yapıya dönüşmesini beklerler.

Olmuyor.

Olamıyor.

Olmadı da zaten.

Bir eksik var farkedemeyen gözlerin gördüğü.

Bir eksik var dinleyen kulakların işittiği.

Ortada çok absürt bir yanlış var.

Öğretilmiyor din adına yapılanların nedeni. Öğretilmiyor neyin neden, nasıl
daha iyi yapılması gerektiği. Sadece yap deniyor: Uy ve itaat et.

Uyuyor da ailesine saygılı bir evlat olduğu için. Uyuyor ama
"severek yapmak" kısmını beceremiyor bir türlü. Bir şeyler yapıyor
din adına ama sevme kısmı bunun neresinde bir türlü çözemiyor.

Hani "Sevdiriniz nefret ettirmeyiniz, kolaylaştırınız zorlaştırmayınız.

"hadis-i şerifi bu eğitim sisteminin neresinde kalıyor tam olarak?

Yıllar geçiyor, ömür geçiyor, pişmanlıklar artıyor, keşkeler çoğalıyor.

Aileden aldığı eğitim sistemini evlatlarına aktarıyor.

Evlatları da bilmiyor neyi neden yaptığını.

Neyi nasıl yapacağını...

Biliyor onların da kendisi gibi olacağını.

Her insanın yolu illaki bir yol gösterici ile kesişir ya.

Kesişiyor yolu bir yol göstericiyle.

Mevlana Hazretleri'nin Şemseddin-i Tebrizi Hazretleri'yle yolunun kesişmesi gibi.

Kesişiyor ama algısındaki din çok farklı, teorideki din çok farklı.

Pratikteki din ise çok farklı. Bocalıyor tabii olarak uzun bir süre.

Kendini veremiyor tamamıyla. Teslim olamıyor bir türlü.

Bir adım ileri iki adım geri, bir zaman dilimi geçiyor.

Tam üç uzun yıl sürüyor bu hal.

Karabaş-ı Veli Tekkesi'ne düşüyor yolu. Orayı tanıyor zamanla ve görüyor insanları.

Öğrendiği din bir uçta, gördüğü din bir uçta.

*M*evlana Hazretleri'nin "Ne olursan ol yine gel" haykırışını burada duyar gibi oluyor. Demek ki böyleymiş, böyle oluyormuş diyor.

Kendi nefsinin dinlese koşarak uzaklaşacak buradan.

Peki ya evlatları !

Onlara faydalı olabilme, onları doğru düzgün eğitebilme olanağı doğacak belki kim bilir.

Belki buradan aldıklarını yavrularına ulaştıracak da onların geleceklerini kurtaracak kim bilir.

"Hiç ölmeyecekmiş gibi bu dünya için, yarın ölecekmiş gibi ahiret için çalışın." Hadisini düşünüyor.

Dünyalıklar tamam. Ya ahiretlik ameller?

Karar veriyor, "Kendimin, ailemin, elimin altındakilerin ahiretlik azığını belki kurtarabilirim." diyor.

Sohbetler birbirini kovalıyor. Dersler birbiriyle yarışıyor. Kurslar, eğitimler, arkadaşlıklar, kardeşlikler gelişiyor.

Bir bakıyor ki yıllar sonra, o ilk geldiğinde "Bunlar da kim? " dediği insanların içinde bir parça olmuş zamanla, farketmeden.

Kollarını açmışlar, gönüllerini açmışlar da sarmalayivermişler. Hem de sadece kendisini değil; eşini, evlatlarını, herkesi, her şeyi.

Hiçbir yere sığmayan Rabbinin (c.c) sığıdığı o mübarek gönülleri görüyor.

Demek ki böyle oluyormuş diyor her geçen gün hayretten hayrete düşerek.

Demek ki bir gönüle bir cihanın, bir ummanın sığması böyleymiş diyor ve kapıda gözü her daim. Kendi gibi arayış içinde biri gelirse diye...

Ya gelir de 'Hoşgeldin! ' diyecek birini göremez ve giderse diye...

Kapıda gözü.

Gelenlere 'Hoşgeldin! ' diyor.

Takılıyor yol göstericisinin peşine, ardı sıra yürüyor. İlerliyor. Yenileniyor.

Bir yol, binlerce yolcu var.

Binlerce yolcu, birkaç ulaşan var.

Bir kaç ulaşan, nadir seven var.

Nadir seven ama sevilmeye en layık olan O var.

O'na ulaşmak duası ile...

Ahmer KÂN

BİR KÖŞE YAZISI

AYŞE ARICAN

DUVAR

“Suriye’de rejime bağlı ordu birliklerinin Humus’un el-Vaer ilçesine ağır silahlarla düzenlediği saldırıda 27 kişi öldü, 100 kişi yaralandı.” Bugünlerde hayatımızın bir parçası haline gelen haberlerden biri... Sabah kalkarız, yüzümü yıkarız, kahvaltımızı yaparken sabah haberlerinde Suriye’den ya da başka bir ülkeden hayatını kaybedenlerin kişi sayısını dinleriz. Çünkü isim isim sayılamayacak kadar çok insan hayatını kaybeder. Bizler sıcacık yataklarımızda yatarken, ailelerimizle ya da dostlarımızla hoş vakit geçirip, karınlarımızı tika basa doyururken; birileri açlıktan hayatını kaybeder, evlerine bomba düşer ya da bir kurşuna yenik düşer. Bizlerse sıcacık evlerimizden onları izleriz.

Bizler birbirimizi sevmeye, birbirlerimize karşı sevgi ve merhamet göstermeye tek beden olmalıyız. O bedende bir organ acı çektiği zaman, beden diğer organları da uykusuzluk ve yüksek ateş çekmeli. Müslüman kardeşinin sıkıntı da olduğunu bilen bir kimsenin yüreğinde bir sızı olmalı. Mademki Müslüman Müslüman’ın kardeşidir; ona zulmetmemeli, onu tehlikede yalnız bırakmamalıdır. İman ediyoruz ki; kim, kardeşinin ihtiyacını görürse Allah da onun ihtiyacını görür. Kim bir Müslümanı bir sıkıntıdan kurtarırsa, Allah da o sebeple onu kıyamet gününün sıkıntısından kurtarır. Zulüm altında olanları, sıkıntıda olanları sadece karşıdan izlemek olmamalı kardeşlik.

Zulüm kelime olarak; adaletin zıddı, bir işi yerli yerinde yapmamak, bir şeyi ait olduğu yere koymamak, yapılması gereken bir iş gerektiği şekilde yapmamak anlamındadır. Bu eylemi gerçekleştiren kişi ise zalim olarak adlandırılır. Her zulmü gerçekleştiren bir zalim muhakkak vardır.

Allah-u Teâlâ Hud Suresi 113. ayet-i kerimesinde “Zulmedenlere eğilim göstermeyin! Yoksa ateş sizi sarmalar. Allah’tan başka dostlarınız kalmaz, size yardım da edilmez.” buyurmaktadır. Oysa yapmamız gereken; bir kötülük gördüğümüz zaman elimizle düzeltmemiz, buna güç yetiremezsek dilimizle düzeltmemiz; buna da güç yetiremezsek o zaman kalbimizden buğz etmemizdir. Bu da imanın en zayıf mertebesidir.

Türkiye’nin Suriye politikasını eleştiren kimseler zannediyorum ki Beşar Esad’ın halkına tankla, topla, uçakla saldırdığını; pek çok Suriyelinin komşu ülkelere sığınmak zorunda kaldığını, bu güne kadar 30.000 kişinin hayatını kaybettiğini ve her gün çoğu sivil 50-100 kişinin hayatını kaybettiğini ya bilmiyorlar ya da bunu zulümden saymıyorlar. Suriye’deki bu durum, bölgesel ve uluslararası güvenliği ve barışı da tehdit eder niteliktedir. Geçiş sürecinin ülke içinde etnik ve mezhepsel temelde ayrılmaya sebebiyet vermeden; şiddet sarmalının genişlemeden, bölge geneline yayılmadan kısa zamanda sonuçlanması gerekmektedir.

Muhacir; Allah için her şeyini geride bırakarak Medine’ye geldiğinde kendilerini tüm samimiyetleriyle kucaklayan ensarla karşılaşmışlardı. Ancak muhacirler için Medine’nin havası, âdeti ve çalışma şartları farklıydı. Mekke’den gelirken de beraberlerinde hiçbir şey getirememişlerdi. Rasulullah (sallallahu aleyhi vesellem) Medine’ye hicretten beş ay sonra, ensar ile muhaciri bir araya topladı ve kırk beşi muhacirden, 45’i ensardan olmak üzere 90 Müslüman’ı kardeş yaptı. Tesis edilen bu kardeşlik müessesesine göre; Medineli ailelerden her birinin reisi, Mekkeli Müslümanlardan bir aileyi yanına alacaktı. Mallarını onlarla paylaşacaklar, beraber çalışıp beraber kazanacaklardı. Bu; nesep kardeşliğini fersah fersah geride bırakacak bir kardeşlikti. İman kardeşliği, din kardeşliği idi. Tarih, birçok göçe şahit olmuştu ama böylesine ulvi bir amaçla hicret eden ve böylesine birbirlerine can-ı gönülden sarılan bir topluluk görmemişti. Rasulullah’ı (sallallahu aleyhi vesellem) kendine rehber edinen bir kimsenin de örnek alması gereken davranış böyle olmalı. Zulüm altında kalan kardeşlerimize kucak açmalı, onlara yardımcı olmalıyız. Öylesine kardeşlik tesis etmeliyiz ki iki kardeş buluştukları zaman, biri diğerini yıkayan iki el gibi olmalıdır.

Suriye’deki katliamdan kaçarak ülkemize gelen ve geçici olarak koruma altına alınan Suriyelilerin sayısı 600 bine ulaşmıştır. Halihazırda ülkemizdeki Suriyeliler çadır ve konteynır kentlerden oluşan 17 ayrı barınma merkezinde misafir edilmektedirler. İhtiyacı karşılamak amacıyla yeni kamplar inşa edilmektedir. Öte yandan, ülke içinde yerlerinden edilmiş kişiler ve yardıma muhtaç Suriyeliler için Kızılay tarafından Türkiye-Suriye sınırının sıfır noktasında yardım çalışmaları yürütülmektedir. Müminin mümine bağlılığı, taşları birbirine kenetli duvar gibi olmalıdır. Kardeşlerimizle öyle bir duvarda birer taş olmak duası ile...

TASAVVUF VAKFI AKŞEHİR TEMSİLCİLİĞİ

KARDEŞLİK VE DUA

Adem ve Havva ile başlayan bu insanlık serüveni vesilesiyle, bizler de bu fani dünyaya geldik. Tabii hayır da şer de bizimle beraber var oldu. Kabil ve Habil gibi düşmanlık ve kardeşlik duygusu o zamanın dünyasından bu zamanın dünyasına kadar geldi. Kabil gibi düşmanlık beslemenin yanında, Habil gibi sevgiyle yaşadık. Kimisi anladı kardeşliğin önemini, kimisi önemsemedi. İşte bu noktada kardeşliği önemsemeyen kişiye Resulullah Efendimizin (sallallahu aleyhi vesellem) ikazı söylene bile fark etmedi.

“Sizden biriniz kendisi için isteğini Müslüman kardeşi için de istemedikçe tam iman etmiş olmaz”
Buhari- Müslim- Tirmizi

Kardeşlik sadece aynı ana ve babadan gelmek değildir. Kardeşlik her şeyden önce Allah rızası için bütün mümin kardeşlerimizi sevmemizdir. Onları gözetip kollamamızdır. Bu ödev ayet-i kerimeler ile sabittir:

“Rabbimiz! Bizi ve bizden önce gelip geçmiş imanlı kardeşlerimizi bağışla.” (Haşr Suresi 59/10)

“Hem kendini hem de mümin erkeklerle mümin kadınların günahlarını bağışlamasını dile”
(Muhammed Suresi 47/19)

“Ey Rabbimiz hesabın görüleceği gün beni, anamı, babamı ve tüm müminleri bağışla”
(İbrahim suresi 14/49)

İnsanları sevip kardeşim diyebilmek veya dua etmek için illaki onları görmek veya onların yanımızda olmaları gerekmez. Unutmamak gerekir ki çoğumuz Allah’ı görmeden sevdik. Hatta görmeden gabya iman ettik.

“Kullarım beni sana soracak olursa, muhakkak ki ben (onlara) pek yakınım.

“Bana dua ettiği zaman dua edenin duasına cevap veririm. Öyleyse onlarda benim çağırma cevap versinler ve bana iman etsinler. Umulur ki irşad olurlar.”

(Bakara Suresi - 186)

Günümüz müslümanı kardeşliğin ve kardeşin kardeşe yaptığı duanın önemini anlayamadığı için şu an Mısır-Suriye gibi müslüman kardeşlerimizin yoğunlukta olduğu ülkelerde savaşlar ve vahşice olaylar yaşanıyor. Dayanışmanın zayıf olduğu yerlerde aynı Kabilin Allah katında kaybettiği gibi insanlar kaybetmeye mahkûm oluyor. Dayanışmanın en büyüğü dua ile yapılır. Eğer dua eksik ise Allah’ın bizden istediği dayanışma gerçekleşmez.

Tüm insanlığın bir aile olduğunu hatırlayacak olursak tüm insanlık adına dua edilmelidir. Kâfir için hidayet, mümin için ise Allah rızasını dileriz.

Eğer kendimize ve kardeşlerimize sadece dünyalık dua edersek yine bir şeyler eksik olur.

Ayeti kerimede:

“İnsanlardan öylesi vardır ki; ‘Rabbimiz bize dünyada ver’ der. Onun ahrette nasibi yoktur. Onlardan öylesi de vardır ki; ‘Rabbimiz bize dünyada da ahrette iyilik ver ve bizi ateşin azabından koru’ der. İşte bunların kazandıklarına karşılık nasipleri vardır. Allah hesabı pek seri görendir.” (Bakara Suresi 200-202)

Son söz Rasulullah’ın (sallallahu aleyhi vesellem): “Kardeşinin gıyabında dua eden hiçbir mümin yoktur ki meleklerde ona, bir misli de sana olsun demesin.”

DUALARDA BULUŞMAK VE BİRLEŞMEK ÜMİDİ İLE....

Muhammed s.a.v

TASAVVUF VAKFI YUNAK TEMSİLCİLİĞİ

KARDEŞİM

"Kardeşlik ve Muhabbet "denilince, bu asırda gül kokulu bir esintiyle Hz.Muhammed'in (a.s.v) "Kardeşlerimi özledim ! "sözü düştü gönlüme.

O kardeşliğe ermek, erebilmek... O güzeller güzeline kardeş olabilmek için, hüsnü ahlaka, muhabbete ulaşmak ve bulunca sımsıkı tutabilmek...

Hiçbir şeye, hiç kimseye fırsat vermeden, an be an azı dişleriyle tutabilmek!.. Çoraklaşmış, mahrum ve mahzun, hasret kalınmış kardeşliğe menfaatsizce, beklentisizce

O'nun (a.s.v) ayak izlerine basarak gelen kardeşim!

Özün özüm, sözün sözümler olsun. Unutulmuşlukları ve kaybedilmişlikleri yeniden bize tanıtan, yeniden hatırlatansın.

Muhammedi kardeşliği engin olan yüreğindeki şefkat ve merhametle, uzandın yaralı yüreklerimize. Muhabbetle sardın sarmaladın.

Farklı yerlerde yetişen tomurcukları birleştirip "bir" buket halinde o sıcacık, muhabbetli, kardeşlik kokan yüreğine basan; bize sevmeyi, karşılık beklemeden O'nun için sevmeyi öğreten kardeşim.

Aslında bütün insanlığın özlediği o kardeşlik duygusunu bizlere kana kana içiren, domino taşı gibi olan kardeşim. Sahabe kardeşliğinde olan kardeşim.

Hani sevgililer sevgilisi buyuruyor ya "Mü'minler bir vücudun azaları gibidir." diye...

Acıyan yanı nasıl söküp atarız? Varken sarıp sarmalamak, merhem olmak, nefes olmak, kardeş olmak...

Varken ben buradayım demek, seni seviyorum demek, sen ben yok biz varız demek; zamanlar ve mekanlar hiçmişçesine uzanmak birbirinin eline, sıcacık tutmak... Can olmak, canan olmak, biz olmak demeyi öğrettin kardeşim!

Hissettiğini yaşayıp, yaşadığını hissettirmek... Sana benzemek, sahabe kardeşliğini sindirmek kanayan yüreğe!

Kıymetli üstadım "Aşk sıçrayınca bulaşır." demişti. Sevenden sevmeyi öğrenmek, sevmek, kardeş olmak, can olmak, bir olmak gerek.

" Kişi sevdiğiyle beraberdir."

Her iki cihanda kardeşlerimizle beraber olmak duasıyla...

TASAVVUF VAKFI

ALAŞEHİR TEMSİLCİLİĞİ

MUHAMMED MUSTAFA (sallallahu aleyhi ve sellem) GİBİ

Kardeşlik, birbirine gönülden bağlı olanların, dünyevi yollara sapmayanların, sıkıntılara yenik düşmeyenlerin birliği.

Bir olmak...

"Bir olalım, iri olalım, diri olalım." diyen Bektaşî Hazretleri gibi.

"Sevenler en sonunda bir yerlerde buluşmazlar, onlar en başından beri birbirlerinin içindedirler." diyen Mevlana Hazretleri gibi ve onların sözlerini tasdiklercesine seven, bir yerlerde buluşmayı beklemeyen, birbirleriyle iç içe geçmiş, başından beri sıkı sıkıya bağlı olanlar gibi...

"Müminler ancak kardeşirler." ayeti mucibince Efendimiz (s.a.v) kardeşliği tesis etmek için, bir olmak için, sevmeyi öğretmek için bu dünyayı şerefleştirmiştir. O halde kardeşlik sözlerde biten bir cümle değil, kalpte atan bir sevgi çemberi olmalıdır. Kardeşlik, Resulullah'ın (s.a.v) dediği kardeşlik, hakiki kardeşlik; gönülden gönüle akan bazen bir bakışın, bazen bir gülüşün bazen bir sıkı sıkı sarılışın kıvılcımlandırdığı ve ebediyete kadar uzanan bağ. Ne güzel de buyurmuş kardeşliğin babası, Efendiler Efendisi (s.a.v) : "Allah için sevişen iki kardeş buluştukları zaman biri diğerini yıkayan el gibidir, ne zaman ki iki mü'min bir araya gelirse (Allah) birini diğerinden faydalandırır." Ne güzel bir müjde! Ne güzel bir benzetme! Bir elini yıkasan öteki eline ne faydası var o iki el iç içe geçmedikçe, o iki el bir olmadıkça. Zahiri manada düşünecek olursak sadece bir elini yıkasan mikrop öteki elden vücuda yayılır. Eğer bu bağ oluşmamışsa veya unutulmuşsa mikrop illeti ne yapar eder sızar vücuda. Bir bakmışsın vücudu istila etmiş; çünkü sen diğer elinle birleştirmedin o yıkadığın eli. İşte kardeş olunmadığı, kardeşliğin unutulduğu yerlerde de mikrobun vücudu istila ettiği gibi bu kez o mikrop gönülleri istila eder. Ayırıştırmadan, ötekileştirmeden, birleştirerek sevince ve kardeş olunca o mikrop yok edilir ancak. Bu kadar zor mu ki kardeş olmak? Neden korkuyoruz sevmekten, güvenmekten, kardeş olmaktan, adım atmaktan, gönül vermektен? İslam sancağı bu kadar genişken bizi içine almaz mı zannediyoruz acaba? O sancak daha nice kardeşlikler bekliyor, bekleyecek. Ölünce bitmeyecek kardeşlikleri barındırmaya hasret, bekliyor.

Allahu Teala buyuruyor ya Ali İmran Suresi 103.ayette: "Hep birlikte Allah'ın ipine sınımsız sarılın, parçalanıp bölünmeyin. Allah'ın size olan nimetlerini hatırlayın." Ayrılmak, parçalanmak, bölünmek, ötekileştirmek değil bu yol. Allah'ın ipi birleştirecek, kardeş yapacak, sevgiyi ve muhabbeti kuvvetlendirecek en güçlü bağ. Ortada bir yol var; herkesin mutlaka üzerinden geçeceği bir yol, herkesin illaki uğradığı bir yol. Bu yolun vardığı son nokta da bir. Bir eden, birleştiren, sevdiren, ısındıran... Ayırıştırıcı değil!

Elhamdülillahi Rabbil Müminin değil, Elhamdülillahi Rabbil Alemin dediğimiz Rabbimiz var. Bize, ben sadece müminlerin değil; alemlerin Rabbim diyen bir Allah var. Şuradan olanların, buradan olanların Rabbim diyen bir Allah yok. Bizim Allahımız (c.c) birleştiren bir Allah, ayırıştırıcı değil. Kardeş olun, sevin, bir olun diyen bir Allah (cc). O halde bize kardeş olmak düşer. Bize sevmek düşer. Bizim payımıza Resulullah'ın ahlakıyla ahlaklanmak düşer, Kur'an'ın ahlakıyla ahlaklanmak düşer, bize tebessüm etmek düşer, bize bir olmak düşer.

Peygamberlerin gıpta ettiği, şehitlerin imrenerek baktığı kullar olacak. Ne muazzam bir müjde değil mi! Peygamberler gıpta edecek, şüheda imrenecek! "Var mı böyle bir şey, nasıl olur bu ? " diyebilirsiniz belki ama Peygamber Efendimiz (s.a.v) buyuruyor: "Allah'ın öyle kulları vardır, onlar ne

peygamber ne de şehittirler. Yalnız onlara hem peygamberler hem de şehitler gıpta edecektir. Onlar akraba olmadıkları, aralarında hiçbir çıkar ve menfaat olmadığı halde birbirlerini yalnız Allah için sevenlerdir. Onların yüzleri nurdur ve onlar nur üzere olacaklardır." Rasulullah'ın böyle bir müjdesi varken korkmayalım sevmekten, korkmayalım kardeş olmaktan!

"Allahın ipine sımsıkı sarılın,parçalanıp bölünmeyin..."-ALİ İMRAN-103

Gönül dergâhından gir içeri. Aç kapısını dergâhın, açılmıyorsa tıklat, vur. Açılmıyorsa bekle, bekle... Elbet açılacak bu kapı. Gönül öyle bir dergâh ki her sevgiyi barındırır. Var mı ki bir sınırı? Sineleri açmak varken arkayı dönüp gitmek olur mu? Açın sineleri umman olsun, okyanus derya olsun, gökyüzü dolsun. Açın sineleri Hz. Ömer (r.a) gibi, düşman iken sevgiliye sevgili oldu ya, tıpkı öyle. Açın sineleri Hz. Hamza(r.a) gibi kol kanat gerin, kalkan olun kardeşlerinize, sevdiklerinize. Açın sineleri Ebu Zer Gıffari (r.a) gibi, uzak diyarlarda da olsanız anlatın sevdiğinizi. Mesafeler girdi mi onların kardeşliğinin, sevgilerinin arasına? Açın sineleri Mevlana Hazretleri gibi okyanus gibi olsun gönülleriniz ve açın sinelerinizi RASULULLAH EFENDİMİZ (s.a.v) gibi, gördüklerine bile kardeş olmaktan korkanlara örnek; Rasullullah Efendimiz gibi, zahiren görmediği biz ümmetine kardeşlerim dediği gibi, bağına bastığı gibi.

Kardeş olalım tıpkı Muhammed Mustafa (s.a.v) gibi. Muhammedi Mustafa'nın (sav) ashabı gibi. Yollarından giden, izlerini takip eden evliyaullah gibi. Kardeş olalım. Yol bir, başı bir, sonu bir. Bunca bir varken bir olalım, bir. Kardeş olalım!

TASAVVUF VAKFI

BAYINDIR TEMSİLCİLİĞİ

Cömert; eli açık, ikramcı, kerem sahibi. Cömertlik; sehâvet, ikram, ihsan ve yardım alışkanlığı. Cömertlik; insanın, sahip olduğu imkânlardan, muhtaçlara meşrû ölçüler dahilinde ve Allah rızasından başka hiçbir gaye gütmeyen, ihsan ve yardımda bulunmasını sağlayan üstün bir ahlâk kuralıdır.

Cömertlik, ruhun bir melekesidir. İnsanları, muhtaç olanlara vermeye, ihsanda bulunmaya sevk eder. Bu melekeye sahip olan kişi, ferdî ve içtimaî alanda lüzumlu olan her şeye yardım eder. Hiçbir kimsenin zorlaması olmadan ihsanda bulunmayı can ve gönülden ister. Rızkı veren Allah'tır (Neml, 2764; Zâriyât, 5158) düşüncesi ile hareket ettiklerinden kalpleri de temiz ve zengindir. (Leyl, 9217-20). Kendi varlıklarıyla, her ne suretle olursa olsun başkalarına faydalı olmaya çalışırlar. Allah Teâlâ'nın kendilerine fazl ve kereminden verdiğine ve bunlarda da muhtaçların hakkı olduğuna (Hüd, 116) inanırlar. Cömertliği kul hakkının temeli sayarlar. Kendi haklarını affederler. Kendi ihtiyaçlarını düşünmeden başkasının ihtiyaçlarını gidermeye çalışırlar. Hatta zarurî ihtiyacı olan bir şeyi, başka birine vermeyi tercih ederler.

Cömertlik vasfının elde edilebilmesi için yardımın gönüllü olarak yapılması (Haşr, 595; Hadid, 5711-18; Maide, 513); karşılığında hizmet, övgü, mükâfat beklenmemesi (İnsan, 768-10); yardım edileni rencide edebilecek davranışlardan kaçınılması (Bakara, 2263-264); yapılan yardımın sahibi katında üstün bir değeri olması (Âli İmrân, 392) şarttır.

Sıralanan şartlar altında, İslam âlimleri cömertliği şöyle derecelendirirler:

Sehâvet; malının bir kısmını dağıtarak yapılan cömertlik. Bu, cömertliğin asgarî derecesi olarak kabul edilir. Zekât vermek gibi.

Cûd; malının çoğunu dağıtıp, geriye azını bırakarak yapılan cömertlik. Hz. Ebû Bekir'in çoğu zaman cihat için yaptığı yardım gibi.

Îsâr; kendi için gerekli olan bir şeyi, zarar ve sıkıntılara katlanarak kendisi kullanma yerine, başkalarının istifadesine sunmak sureti ile yapılan cömertlik. Bunun Asr-ı Saadeteki misâli; Medineli Müslümanların (Ensar), Mekkeli Muhacirleri şehirlerine davet edip onları her şeylerine ortak ederek Allah Teâlâ'nın takdirini kazanmalarıdır. (bk. Haşr, 595) Bir başka örnek de Hz. Ebû Bekir'in Hicret esnasında mağarada hayatını tehlikeye atarak canını, sevdiği Hz. Peygamber için feda etmesidir. (Tevbe, 940)

Kur'an-ı Kerîm'de cömertlik, cihat ile aynı seviyede tutulmakta; Allah'ın insanlara verdiği rızıktan diğer kulların da yararlandırılması istenmektedir. (Bakara, 2254) Cömertliğin, kıyamet gününde insanı her türlü sıkıntı, elem ve kederden kurtarmaya vesile olacağı bildirilmektedir. (Bakara, 2/222) Bazı ayetlerde cömertlik alışverişe benzetilmekte, Allah Teâlâ'ya verilen bir borç olarak temsil edilmektedir. (Bakara, 2/244; Maide, 5/13; Hadid, 57/11)

Kalpler cömertlik sayesinde temizlenir. (Leyl, 92/17-20) Çünkü küfür ve nifaktan sonra kalbi karartan âmillerden biri de, aşırı mal sevgisi ve servete bağlılık arzusudur. Nitekim Kur'an-ı Kerîm'de "Serveti de düşkünce seviyorsunuz." (Fecr, 89/20) buyrulur. İşte bu sevgi ile insan, Ben bu malı sarfedersem bana bir şey kalmaz korkusuna düşer ve hemen şeytan harekete geçer. Şeytan sizi fakirlikle korkutur, size cimriliği emreder. (Bakara, 2/268) Oysa ki Allah Teâlâ'nın bildirdiğine göre mal ve servet insan için bir imtihandır. (Zümer, 39/49-52) Bu imtihandan başarılı çıkmanın yolu da cömertliktir. (Tegabün, 64/15-17)

İnsanların cömertlikten kaçma sebeplerinin başında "benim olan varlığı başkalarına niçin vereyim" duygusu ile "başkalarına verirsem benim varlığım azalır ve zaruret zamanında zahmete düşerim" düşünceleri gelir. İslam dini ise bu duygu ve düşünceyi kökünden kaldırmıştır. İslâm'a göre mal ve servet herhangi bir şahsın inhisarı altında değildir. Mal ve servet yalnız Allah Teâlâ'nındır. Her şeyin gerçek Mâlik'i O'dur. (Âli İmrân, 3/179; Hadîd, 57/10) Kur'an-ı Kerîm'de bu durum yirmiyi aşkın ayette vurgulanmaktadır. Mülk Allah Teâlâ'nın olduğuna göre, tabîi olarak sahibinin yolunda sarfedilmesi, inanan için en makûl bir hadise olarak değerlendirilir. Mümindeki cömertlik duygusu da bu düşünceden kaynaklanır.

Hz. Peygamber şöyle buyurur: Cömert kişi, Allah'a yakın, Cennet'e yakın, insanlara yakın ve Cehennem ateşinden uzaktır. Hasis insan, Allah'tan uzak, Cennet'ten uzak ve Cehennem ateşine yakındır. Cömert cahil, ibadet eden cimriden Allah'a daha sevimlidir. (Tirmizî, Birr, 40) Gıpta edilecek kişilerden biri de cömertlerdir. (Buhârî, Temennâ, 5; Tevhid, 45) Peygamberimiz, insanlara dünyada yaşadıkları sürece cömert olmalarını, işi öldükten sonraya bırakmamalarını tavsiye eder. Sadakanın en iyisi bizzat kendisinin vereceği sadakadır. Sadaka sağ iken, malınız elinizde iken, istediğiniz kimseye istediğiniz kadar verdiğinizdir. Yoksa can boğaza geldikten sonra geç kalmış olursunuz. Sizden sonrakiler istediklerini yapar. (Buhârî, Vesâya, 14).

Abdullah b. Abbâs, Hz. Peygamber'in cömertliğini şöyle anlatır: "Allah'ın Rasûlü, insanların en cömerti ve en iyilik severi idi. Ramazan'da Cebrâil ile beraber bulunduğu zamanlarda her şeyini verirdi. Cebrâil, her Ramazan gecesi Rasûlullah'ın yanına gelir, ona Kur'an öğretirdi. Cebrâil şöyle derdi: 'Allah'ın Râsulü bereket getiren rüzgârlardan daha cömerttir.'" (Müslim, Fezâil, 12, 2308) Câbir b. Abdullah şöyle buyurmuştur: "Rasûlullah (s.a.s.) kendisinden herhangi bir şey istendiğinde, asla, hayır dememiştir." (Y. Kandehlevî, Hayâtü's-Sahâbe, III, 1181)

Hz. Ali'den şöyle rivayet edilmiştir: "Rasûlullah'tan bir şey istendiği zaman, eğer bu isteği yerine getirmek isterse, peki derdi. Yapmak istemediği zaman da susardı. Hiçbir şey için hayır dememiştir." (Y. Kandehlevî, Hayâtü's-Sahâbe, III, 1181).

"Öyle zamanlar yaşadık ki, aramızdan hiçbiri, Müslüman kardeşinden daha çok altın ve gümüşe sahip olmayı düşünmedi..." diyen Abdullah b. Ömer 'in (r.a.) sözü, bize ahabın cömertlik ve isâr konusunda nasıl davrandığını göstermektedir. Şu halde, sonradan pişmanlık duymamak için, Müslümanın cömert davranarak Allah Teâlâ'nın kendisine ihsan ettiği malını sağlığında Allah yolunda ve O'nun rızasına uygun bir biçimde harcaması gerekir. Cenâb-ı Hak şöyle buyuruyor: "Sizden birinize ölüm (alâmetleri) gelip de 'Ey Rabbim, beni yakın bir zamana kadar geciktirsen de, sadaka versem ve salihlerden olsam ' demeden önce size, rızık olarak verdiğimiz şeylerden (Allah yolunda) harcamın." (Münâfikûn, 63/10).

Gazali der ki "Malı olmayan kişide hırs değil kanaat olmalıdır. Malı olan kişide ise cimrilik değil cömertlik olmalıdır."

TASAVVUF VAKFI

ÇANAKKALE TEMSİLCİLİĞİ

KARDEŞLİK VE SAMİMİYET

www.mevlana.org.tr

Soğuk bir havada kendi üşüme ihtimalini hiç düşünmeden üzerinden çıkarıp ona vermektir kardeşlik.. O ağlarken onunla ağlamak , gülerken de onunla gülmektir kardeşlik.. Zor durumda olduğu anlarda hiç bir karşılık beklemeden yardımına koşmak , hiçbir şüpheye düşmeden karşılığını beklemeden güvenmektir kardeşlik.. Hadi gidiyoruz dediğinde "nereye" diye sormadan kabullenmektir kardeşlik... Paylaşmaktır kardeşlik.. Varlığı da yokluğu , acıyı da tatlıyı da, yemeği de suyu da, yorganı da yastığı da her şeyi paylaşmaktır.. Benim gönlümden onun gönlüne giden yolun başında bir duraktır kardeşlik.. Adı ne olursa olsun, inancı ne olursa olsun, dili ne olursa olsun, ister beyaz ister siyah her ne olursa olsun en samimi en çikarsız duygularla sevmektir kardeşlik.. Her şeyin temelidir sevgi.. Allah bizi sevgi ile var etmedi mi?

Sevginin nasıl yüce bir değer olduğunu Mevlana Hazretleri şöyle gösterir; "Acılar, sevgiyle tatlılaşır. Bakır sevgiyle yoğrulunca altın olur. Bulanmışlar, sevgiyle durulur. Dertler, sevgiyle deva bulur. Sevgi, ölüyü diriltir. Sevgidir kul eden sultanları..." Sevdik mi birbirimizi? Karşılığında hiç bir şey beklemeden gerçekten sevdik mi? Yoksa Allah'ın emrini unutup sırtımızı mı döndük kardeşimize ? "Kişi sevdiğiyle beraberdir" diye buyurmadı mı

Sevgililer Sevgilisi (s.a.v)? Sevdik mi Ebu Bekir gibi, sevdik mi Hatice gibi? Sevdik mi Hamza gibi?

Sevgi neydi ki? Sevgi Peygamber Efendimiz vefat ettiğinde Bilal-i Habeşî'nin ezan okuyamamasıydı.. Biz sevdik mi böyle ? Yerine getirdik mi Peygamber sünnetini ? Peygamber Efendimize, "Allah'ın en sevdiği kulu kimdir?" diye sorulduğunda "Birbiriyle kardeşlik edenlerdir" buyurmuştu. Allah'ın en sevdiği kulu olabildik mi ?

Diyorum ki ; ben hepinizi seviyorum. Türkü de Kürdü de, beyazı da siyahı ha, zengini de fakiri de, ülkemi de ülkemin bütün insanlarını da hepsini seviyorum... Peki ya siz ? Siz de seviyor musunuz ?

TASAVVUF VAKFI

GAZİEMİR TEMSİLCİLİĞİ

“EY ALLAH’IN KULLARI! KARDEŞ OLUN...”

Yüce dinimiz İslam, semavi dinlerin sonuncusu olup inanan insanları; kardeşlik, birlik, beraberlik, inanç, ibadet, ahlak vb. manevi bağlarla birbirine bağlamıştır. Zira inananlar sadece kan bağıyla değil, Kur’an-ı Kerim’in “Mü’minler ancak kardeşirler. Öyleyse kardeşlerinizin arasını düzeltin. Allah’a karşı gelmekten sakının ki size merhamet edilsin.”^[1] ifadesiyle, gönül bağıyla da birbirlerine bağlıdırlar.

Görüldüğü üzere, yeryüzünün her neresinde yaşıyorlarsa yaşasınlar, renkleri, ırkları ve dilleri ne olursa olsun, bütün mü’minler kardeşirler ve aralarında kardeşlik hukuku geçerlidir.

İslam dini ilk geldiği andan itibaren kavmiyetçiliği, ırkçılığı, sınıf farklılığını ortadan kaldırıp, insanlığa İslam kardeşliğini sundu. İhtilafları ittifaka, düşmanlıkları dostluğa çevirdi. Nefret tohumları yerine ülfet ve muhabbet tohumlarını ekti. Dinimiz, bu kardeşlik hukukunu korumak ve sağlıklı bir şekilde devamını sağlamak için bir takım sorumluluklar ve ilkeler ortaya koymuştur.

Mü’minlere aralarında Allah’ın selamını yaymak, ziyaretleşmek, hediyeleşmek, infakta bulunmak, yardımlaşmak, paylaşmak ve fedakarlık yapmak gibi güzel davranışları tavsiye ederken; kin ve düşmanlığı, gıybet etmeyi, yalan söylemeyi ve yalancı şahitlik yapmayı, haksız kazanç elde etmeyi, insanları alaya alıp kötü lakapla çağırmayı, dargınlık ve küskünlük gibi kardeşliğe zarar verecek, birlik ve beraberliği bozacak her türlü kötü söz ve davranışı da kesinlikle yasaklamıştır.

Mekke'den Medine'ye hicret eden Muhacirler ile Medine'de bulunan Ensar arasında gerçekleştirilen İslam kardeşliği, yeryüzünde eşine rastlanılmayacak fedakârlıklarla gerçekleşmiştir. O gün onlar, İslam kardeşliğine ne kadar muhtaç idi ise, bugün bizler de fazlasıyla muhtacız. Dün Medineli Ensar; mallarını, topraklarını ve ailelerini bırakıp göç eden Muhacirlerin ihtiyaçlarını nasıl karşıladı ise bugün de bizler mümin kardeşlerimizin ihtiyaçlarını o şekilde karşılamaya çalışmalıyız.

Nitekim Sevgili Peygamberimiz bir hadislerinde şöyle buyurmaktadır: "Müslüman Müslümanın kardeşidir. Ona zulmetmez, onu düşmana teslim etmez. Din kardeşinin ihtiyacını karşılayanın, Allah da ihtiyacını karşılar. Kim bir Müslümandan bir sıkıntıyı giderirse Allah da kıyamet gününde onun sıkıntılarında birini giderir. Bir Müslümanın ayıbını örtenin, Allah da kıyamet gününde ayıplarını örter."^[2]

Müslüman, başta mümin kardeşleri olmak üzere bütün insanların hakkına saygı gösteren ve onlara zarar verecek davranışlardan sakınan kimsedir. Bu sebeple, kendimiz için sevip arzuladığımız şeyleri mümin kardeşimiz için de arzu etmek suretiyle Rabbimizin ve birlikte yaşadığımız insanların rızasını kazanmalı ve aramızdaki kardeşliği en ulvi noktaya çıkarmalıyız.

Aynı dine inanmış, aynı kibleye yönelmiş, aynı peygambere ümmet olmuş ve aynı kitabı kutsal kitap olarak kabul etmiş bizlerin birbirimizden ayrılması asla düşünülemez. Beş vakit namaz kılmak için camiye gidip omuz omuza nasıl saf tutup kenetlenerek Rabbimize yöneliyorsak, sosyal hayatta da birbirimize öyle kenetlenmeliyiz.

Birbirimizin ayıplarını araştırmak, birbirimizi sıkıntıya düşürecek tavırlar takınmak yerine, içimizdeki muhabbeti pekiştirecek, gönlümüzü birbirimize açacak prensipleri hayatımıza aktarmalıyız. Bu sebeple haset, kin, düşmanlık gibi dinimizin yasakladığı çirkin davranışları bir tarafa bırakmalı, merhamet, şefkat, muhabbet, dostluk gibi güzel davranışları yaşantımızın bir parçası haline getirmeliyiz. Çünkü biz Müslümanız, Müslümana yakışan da budur.

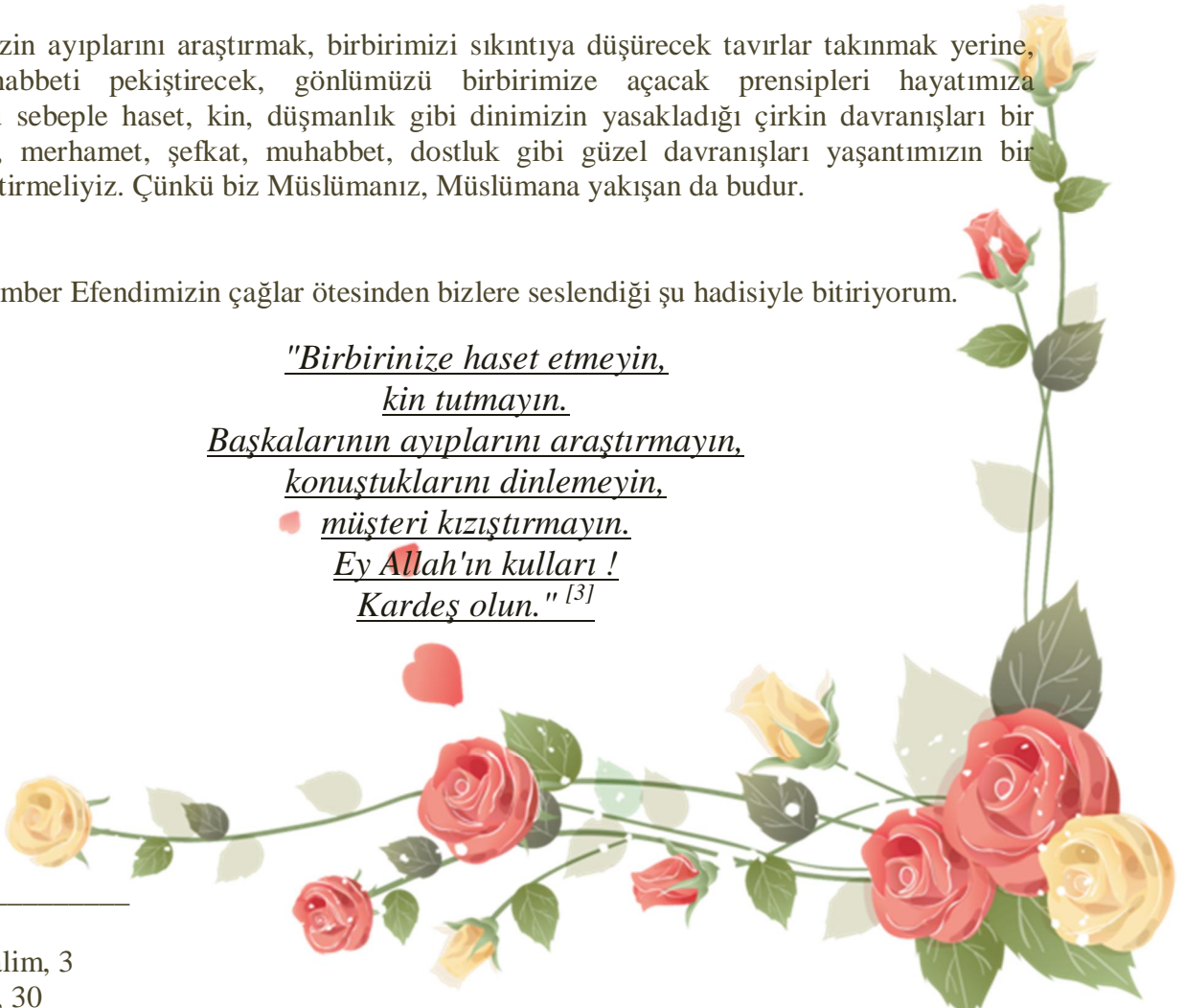
Yazımı Peygamber Efendimizin çağlar ötesinden bizlere seslendiği şu hadisiyle bitiriyorum.

"Birbirinize haset etmeyin,
kin tutmayın.
Başkalarının ayıplarını araştırmayın,
konuştuklarını dinlemeyin,
müşteri kızdırmayın.
Ey Allah'ın kulları !
Kardeş olun."^[3]

[1] Hucurat,/10

[2] Buhari, Mezalim, 3

[3] Müslim. Birr, 30

TASAVVUF VAKFI İSTANBUL TEMSİLCİLİĞİ

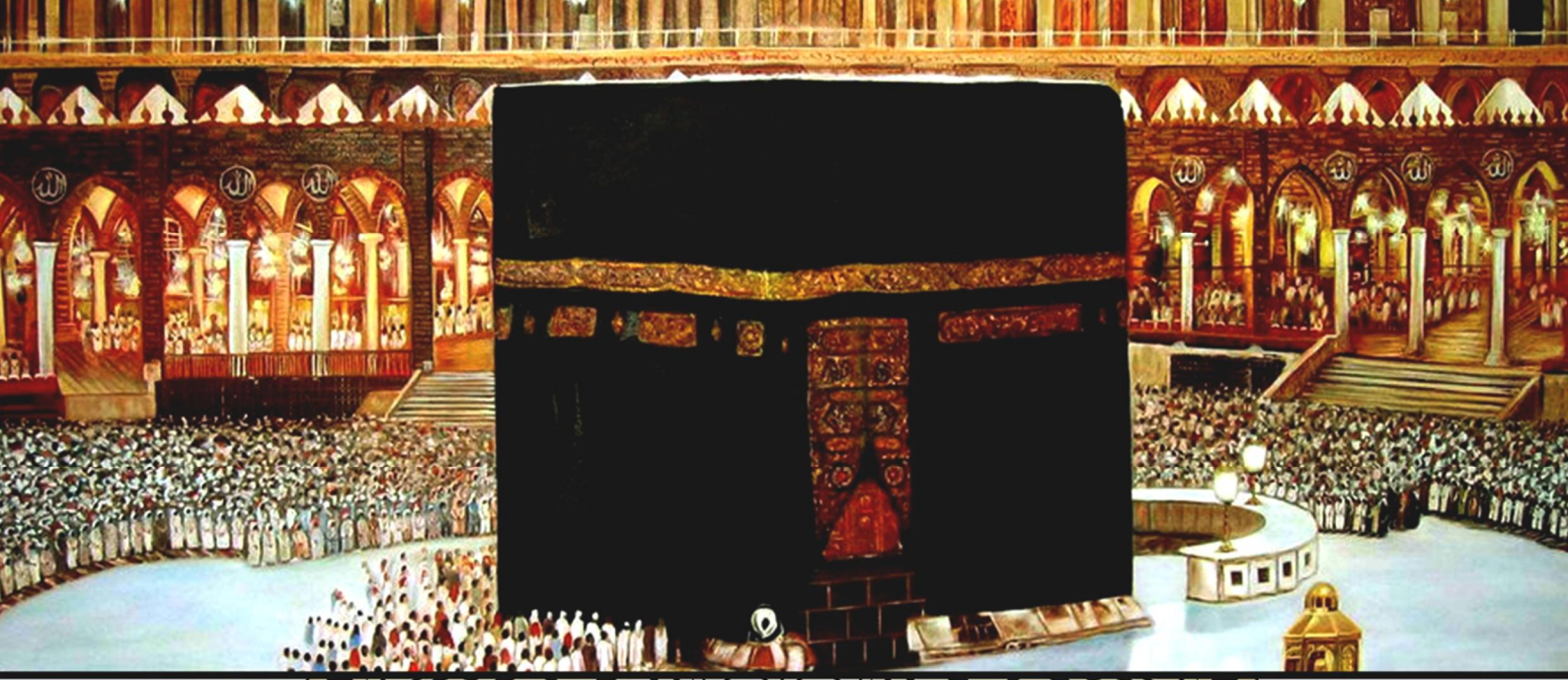
PEYGAMBER EFENDİMİZ'İN (s.a.v) KARDEŞLİĞİ VE SADAKATI www.mevlana.org.tr

Kardeş sözcüğü, yeryüzünün bütün dillerinde var olan ve sıcaklığı, sevimliliği ifade ettiği gibi ana baba bir, ana bir baba ayrı veya baba bir ana ayrı kişileri anlatan ortak bir kavramdır. İslam dininin temel referans kaynakları olan Allah kelamı Kur'an ile Peygamberimizin sünneti ve hadisleri, bu bilinen ve her dilde ortak olan anlamı yanında kardeşliğe daha farklı, daha vurucu, insanlık ailesi için daha çok üzerinde durulması ve vurgulanması gereken anlamlar yükler. Bu kardeşliği en güzel şekilde anlatan, Peygamber Efendimiz (s.a.v)'den nakledilen hadis-i şeriflerdir.

"Birbirinize sırt çevirmeyiniz. Birbirinize kin tutmayınız. Birbirinizi kıskanmayınız. Birbirinizle dostluğunuzu kesmeyiniz. Ey Allah'ın kulları kardeş olunuz." (Müslim İhya'u Ulum'id-Din Huccetü'l-İslam, İmam Gazali, cilt. 2, s.407) Din kardeşliğinin ve üstün niteliklere sahip mümin olmanın sünnet-i seniyye ve hadis-i şeriflerden öğrendiğimiz bazı temel esaslarını şöyle sıralamak mümkündür: Her an kardeşleriyle bir ve beraber olmak, Kur'an ve sünnete sımsıkı sarılıp bağlanmak, sadece Allah'tan yardım dilemek, aradaki dostluğu en üstün seviyeye çıkarmak, cömertlikte en yüksek dereceye varmak, her türlü davranışta sadece Allah'ın rızasını gözetmek, kardeşinin sıkıntılarını giderip onu hoşnut edip sevindirmek, iyilik ve takvada yarışmak, birbirini iyice bilip tanımak, birbirine yardımcı olmak, sila-i rahmi yerine getirme, kötü hallerinden dolayı kardeşini ikaz edip iyiye yöneltmek, iyi geçim ehli olmak, insanlara karşı güzel davranışlar sergilemek, güzel ahlak sahibi olmak...

İslamiyette kardeşliğin vazgeçilmez bir parçası olan sadık olmak yani sadakat hakkında, Hz.Muhammed (s.a.v) ve Sahabe-i Kiram'ın yaşantısında çok güzel örnekler mevcuttur. Sadakat, sevdiği ve bağlandığı şahsa benzemek, bütün varlığını ona adamak ve âdeta kendi varlığını sevdiğinin varlığında yok bilmektir.

Hz. Muhammed (s.a.v) 23 yıldan ibaret olan nübüvvet döneminde azmetmeseydi ve davasına sadık olmasaydı on dört asır sonra ne İslamiyet bilinirdi ne de Peygamberimizin adı anılırdı. Allah'ın inayetiyle hayatındaki tüm engelleri aşmıştır. Mekke'deki müşrikler her defasında Hz. Muhammedi davasından vazgeçirmeye çalışmış; fakat hiçbir zaman başarılı olamamışlardır. Kureyşli müşrikler, Hz. Muhammed'in azim ve sebatla insanları İslama davet ettiğini görünce ona engel olmak için harekete geçmişlerdir. Bir gün Ebu Talib'in yanına giderek " Ebu Talib! Yeğenin tanrılarımıza hakaret etti. Dinimizi kötiledi. Bizim akılsız olduğumuzu babalarımızın, dedelerimizin sapık yoldan gitmiş olduklarını söyledi. Şimdi sen ya onu bunları yapmaktan vazgeçir ya da himayeden vazgeç... " demişlerdir. Bunun üzerine Ebu Talip Peygamberimize her şeyi anlatmış ve kendisinin de çok zor durumda kaldığını ifade etmiştir. Peygamberimiz de davasına sadakatini göstererek " Bu işten vazgeçmem için Güneş'i sağ elime, Ay'ı da sol elime verseler dahi Allah bu dini üstün kılıncaya kadar veya ben ölünceye kadar vazgeçmeyeceğim. " demiştir. İslam dininin Peygamber Efendimizden sonra ikinci büyük şahsiyeti Hz. Ebû Bekir (r.a.) Efendimiz de İslam davası uğrunda eşsiz bir fedakârlık örneği ve sadakat timsali olmuştur. İşte Hz. Ebû Bekir'i erişilmez bir mertebeye yükselten sır budur. Ona "Sıddık" dedirten vasfı, Resûlullah'a olan bu eşsiz sadakat ve bağlılığıdır. Resûlullah'ın söylediği her şeye ne kadar akıl almaz dahi olsa tereddütsüz inancı ve iman edışıdır. Onun bu vasfını, Resûlullah'a ilk duyduğunda iman etmesi gösterdiği gibi, Miraç mucizesini tasdiki de ispat etmektedir. Resûlullah bir gece Cebrail'le birlikte Mekke'den Mescid-i Aksâ'ya, oradan da Allah'ın izniyle yüce âlemlere götürülmüş ve aynı gece dönmüştü. Ertesi gün bu eşsiz mucizeyi müşriklere haber vermiş, fakat müşrikler inanmamışlardı. Hatta birtakım yeni Müslümanlara bile Miraç mucizesinin kabulü ağır gelmişti. Bu Müslümanlar doğruca Hz. Ebû Bekir'e gittiler: "Yakın ve samimi dostunun anlattıklarından haberin var mı?" dediler, "Bu gece Mescid-i Aksâ'ya gittiğini, orada namaz kıldığını, geçmiş peygamberlerle görüşüp göklere çıktığını ve döndüğünü anlatıyor." Hz. Ebû Bekir sadece bir şeyden emin olmak istiyordu: "Bunu o mu söylüyor? Siz bu anlattıklarınızı kendisinden mi duyduunuz?" "Evet," dediler, "kendisinden duyduk." Hz. Ebû Bekir hiç tereddüt etmeden hemen şu cevabı verdi: "O söylediyse mutlaka doğrudur. Ben ona ve Allah'tan getirdiği her şeye iman etmişim." Daha sonra hemen Peygamber Efendimizin yanına gidip, Miraç'ı bizzat kendisinden dinlemek istedi. Resûlullah bu büyük mucizeyi anlatınca, Hz. Ebû Bekir şöyle dedi: "Yemin ederim ki, sen doğru söylüyorsun. Çünkü sen Allah'ın Peygamberi'sin. Ben buna bir kere daha şahadet ederim." Bunun üzerine Peygamber Efendimiz kendisine iltifatta bulunarak: "Ey Ebû Bekir, sen zaten Sıddık'sın." buyurdu ve bundan böyle bu unvan, kıyamete kadar şerefli bir vasıf olarak Hz. Ebû Bekir'in adıyla birlikte anılmaya başlandı. Peygamber Efendimiz (s.a.v) yaşamı boyunca bir kez olsun birisinin kusurunu araştırmamış, kendisini öldürmek isteyenlere, hakaret edenlere merhamet etmiş, düşmanlarını affetmiş, affetmekle kalmamış onlara şeref ve değer vermiştir. Sevgili'nin yolunda olmakla, hatta onun yaptıklarının birazını olsun yapma niyetinde olmakla bile herhalde şu ahir zamanda 'sadık' kimselerin arasına girmek mümkün olabilir. Allah cümlemizi sadıklardan eylesin...

TASAVVUF VAKFI İZMİT TEMSİLCİLİĞİ

KAR-DEŞ: İKİ HECE TEK GÖVDELİK AĞAÇ

Kar-deş. İki hece tek gövde dev bir ağaç gibi... İslam'dır varlığının sebebi. "Mü'minler ancak kardeşirler."(hucurat:10) ayetine sımsıkı sarılıdır kökleri. Beyazı-siyahı, kölesi-efendisi, zengini-fakiri, kadını -erkeği yoktur bu kardeşliğin. Ondandır ki sığamayacak hiçbir şey yoktur bu iki hecenin gölgesine. Dalları adeta bir renk cümbüşüdür, etnik ve kültürel zenginlikler renk verir yapraklarına.

“Ey Allah’ın kulları kardeş olunuz.” kelamının muhatabı olmaya çabalamakla çıkılır yola. “Kul olma” meselesinde buluşur gönüller. Maddi-manevi öyle bir bağ ile düğümlenir ki kalplerimiz birbirine, dünyanın neresinde olursanız olun köklerinizi hatırlatırlar size. Damar damar çekilirsiniz kendisinden neşet ettiğiniz köklere doğru. Kopamaz, kaybolamazsınız. Öyle bir şeydir ki bu heva ve heveslerinizde yitip gitmenize engel olur. “Kusur eden benimdir, 'Mü'min mü'minin aynasıdır.”“ deyip kusuru kendisinde arayandır, öyle de incedir kardeşlik ruhu. Ötelerden gelen bir muhabbetin inşasıdır bu kardeşlik. Ötelerin tadı vardır sohbetlerinde.

Hadiste “Sizden biriniz kendisi için istediğini Müslüman kardeşi için istemedikçe iman etmiş olmaz.” deniyor yani kardeşlik diğerkâmlıktır. Bir diğerinde ise “Müminin mümine karşı durumu bir parçası, diğer bir parçasını sımsıkı kenetleyip tutan binalar gibidir.” (Buhari,Müslim,Tirmizi) buyrulur. Yani kardeşlik dayanışmadır, paylaşmadır, haliyle hallenmedir. Birimizin sevinci sevinç kaynağımız, hüznü bizim de kederimiz olur. Hüznüne sebep olan şeye karşı gücümüz yettiğince beraber savaşıyoruz, elimizden bir şey gelmiyorsa seccademizin üzerinde gözyaşı akıtıyoruz.

Ne diyordu Habibullah? “ Müminler birbirlerini sevmekte, birbirlerine acımakta ve birbirlerini korumakta bir vücuda benzerler. Vücudun bir uzvu hasta olduğu zaman diğer uzuvlar da bu sebeple uykusuzluğa ve ateşli hastalığa tutulurlar.” (Buhari,edep 27)

Hz. Peygamber(s.a.s) muazzam bir teŐbih ile anlatmış bize kardeşliği. Bu hadisi Şerif zerine biraz düşünecek olursak hayatta varlıkların hemen hepsinin birbirlerine muhalefeti mümkün iken bir vücudun azaları işin bu söz konusu olamaz. Yani vücudun azaları hep birlik iŐindedir hiÇbir zaman birbirlerine muhalefet etmezler. Bir azanın yaptığı işi diğeri engellemez bilakis yardımcı olur.

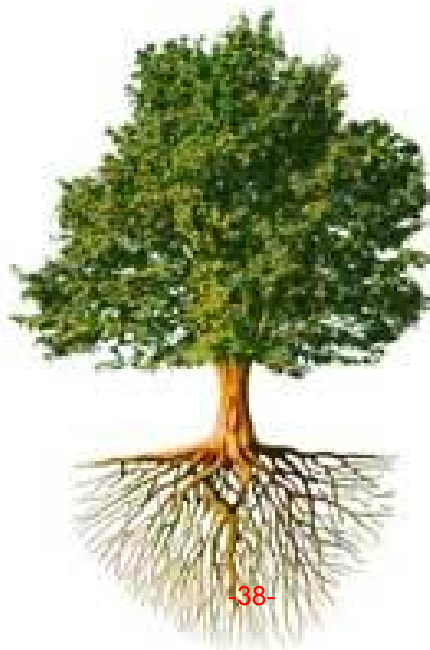
Vücudun herhangi bir azasına gelen darbeye karşı bütün vücut refleks halini alır. O darbeyi veya tehlikeyi bertaraf etmek işin bütün azalar adeta ortak bir tavır takınırlar. Yakın bir darbe veya tehlike esnasında akıl onu bertaraf etmek işin planlar kurar, gözler dört aŐılır, kulaklar pr dikkat kesilir, el ve ayak kasları kasılır, yumruklar sıkılır, kalp atıŐları artar, nefes solukları hızlanır, vücutta terleme meydana gelir...

Vücudun bir azası hastalanır veya yaralanırsa diğer azalar adeta bunun yasını tutarlar. Bunu da uykusuzluk, iŐtahsızlık, titreme, yorgunluk, halsizlik... Őeklinde yansıtırlar. Hani diyor ya ayette “Onlar birbirlerine karşı Őefkatli, merhametli ve alÇak gnlldrler.” (Maide 54) işte bu ayet ve Hz. Peygamberin s.a.v. sözünden edindiğimiz sevmek, Şefkat etmek ve korumaktır kardeşlik lŐlerimiz. BaŐsa baş, gvdeyse gövde verilir kardeş işin. Őnk kardeşlik ALLAH (C.C.) işin!

Hatta geniŐlik kazanmalı ufkumuz. Müminler kardeşimiz, mümin olmayanlar kardeş adayımız. İŞte böyle geniş yürekle bakmalı meseleye. Öyle kocaman bir kalp ki kayıtsız değil olan bitene. Ama eliyle, ama diliyle, ama kalbiyle hazır kardeş işin. Bazen yaslanacak bir omuz sadece...

Hani aziz ve celil olan Allah buyuruyor ya “ Günah ve haddi aÇmak üzere değil, iyilik ve takva üzerine yardımlaŐınız “ (Maide/2) Sonra Rahmet Peygamberi s.a.v. Hazretleri sesleniyor ümmetine “ Müslüman kardeşi işin, ona fayda sağlamak üzere adım atan kimseye Allah yolunda cihat etmiŐlerin sevabı vardır. “

Şimdi söyler misiniz etrafına bu Şekilde bakan bir kimse kimi hor, hakir görebilir? O kimse kocaman yüreği ile herkesi kucaklamaz mı? Dua ile kardeşler...

TASAVVUF VAKFI TEKİRDAĞ TEMSİLCİLİĞİ

MUHAMMEDİ KARDEŞLİK

Resulullah (s.a.v) şöyle buyurdu: “İnsanların Allah katında en makbulü ve O’na en yakın olanı, önce selam verendir.” (Tirmizi) hadis-i şerifine binaen “Selamun aleyküm.”

İslam’ın getirdiği sosyal anlayış sevgi zeminine, kardeşlik ve hoşgörü eksenine oturmakta. Toplumda eşitliğin zeminini hazırlayan bu anlayış beşeriyete, insani haklara sahip olarak hür doğup hür yaşamının hazzını yaşatmıştır. Resullullah Efendimiz Cahiliye diye nitelenen toplum içinden, vahyin ışığında, Cenab-ı Zülcelal’in işaretleriyle, yardım ve lütfuna sığınarak, adeta engin bir “kalp işçiliği” ile bu toplumu inşa etmiş.

“Arap’ın Arap olmayana üstünlüğü yoktur, üstünlük ancak takva iledir.” ölçüsünü yüreklerde pekiştirerek Arap Ebubekir, Fars Selman, Rum Süheyl, Habeşli Bilal el ele tutuşmuş, ümmeti oluşturmuştur. Resullullah Efendimiz “İslam, bir toplum inşa ederse böyle eder.” hükmünü tarihe kazımış.

Efendimiz (s.a.v) “Hepiniz Adem’in çocuklarısınız, kardeş olun.” buyurdu. Ebu Cehil, “Bu yeni çağrı bana hangi mevkii uygun görüyor, bana ne vaad ediyor?” diyerek yanına gelince “Bilal’e ne vaat ediyorsa onu.” diye cevap verdi. “Köleyle efendisine aynı şeyi vadeden din, olmaz olsun!” diyen Ebu Cehil, kapıda kaldı ve gerçekten kardeş olmak isteyen ve bunun gereklerini göze alan niceleri, saadete dünyadayken erdi. Temiz olan ve temizleyen Nebi’nin sünnetinin dünyada saadet, ahirette rıza ve cennet olduğunu bildik.

Yesrib’i “Nurlanmış Şehir” yapan Nebi, iç harpten Asr-ı Saadet üreten Nebi! Köleden Komutan, farklı günahlarla kirlenmiş kumaştan cennet bahçeleri kuran hidayet güneşi! Dışimizi temizlemeyi, elbisemizi temizlemeyi; aklımızı ve kalbimizi, mescidimizi, yolumuzu, yönetimimizi, nesillerimizi temizlemeyi her alandaki temizliği bize öğreten ey Tahir! Dünümüzü, yarınımızı unutmadan “misafir bu günümüzü” anlat. Bize yine halife oluşumuzu, eşref-i mahluk oluşumuzu anlat. Bizi önce insanlığımıza, oradan da Rabbimize miraç ettir. Ya Sahibe’l Miraç.

Allah'ı Teala, Kur'an-ı Azim'de buyurmuştur. "Peygamber, müminlere kendi nefislerinden daha evladır." (Ahzab Suresi,6.Ayet) Bizler Efendimiz'i (s.a.v) ve ümmeti nefislerimizden daha çok sevmedikçe imanımız kemale ermez. Bugün biz yine kardeşliği özlüyoruz. Ey ferasetin şahı! İslam ümmetine ne oldu? Ne oldu ki, birbirimize düşman olduk, birbirimizle savaşıyoruz, birbirimizi öldürüyoruz ve camileri bombalıyoruz? Bu acılar, zulümler, ızdıraplar, işgaller nedir? O açlık ve sefalet nedir? Ülkeler yıkıldı, medeniyetler yıkıldı, devletler, milletler yıkıldı. Demek kardeşlik duygusu yıkıldı...

Beşer türü "insansızlaştırılıyor." İnsan sadece bilgisayar modeli misali bilgi yüklü ruhsuz varlıklar haline dönüştürülüyor. "İslam dini varoluştur." hakikatini unuttuk. Allah'ın ipine sınımsız sarılmak, senin ayak izlerini takip etmek yerine dünya hayatındaki oyunun birer parçası olduk. İmanın sırrında olan tevhidi idrak edemedik. Mümin olmanın sırrında kardeşlik vardır. Muhammed ümmeti tevhide inananlardır. Tevhid nuru sayesinde kardeşlik yaşanır ve hakiki mümin olarak vahdet denizinde kayboluruz ve ümmeti Muhammed oluruz.

Üstadım Mustafa Efendi'nin anlatımıyla; birbirlerine suizan, kin besleyen topluluklar önce üzüm salkımındaki taneler gibi kardeşliğin tesiri altında öğütülürler ve daha sonra bir olurlar. Salkımdaki üzümler birdir ama tatları farklıdır. Kimi koruk, kimi lezizdir. Ezildikleri zaman koruk olanların eksikliği tatlıların arasında kaybolur ve ortaya nefis bir şıra çıkar. Medineli Müslümanlar da iman potasında ezilip öğütülünce koruk olanların tadı öbürlerine karıştı ve ortaya leziz bir kardeşlik şırası çıktı. Tek başına koruk olan üzüm, insanın ağzını burar. Ama kesret içinde vahdeti bulup birliğe talip olduğunda o beraberlik koruk tadındaki üzümleri eritip toplumsal bir lezzet kıvamı oluşturur. Tek başına bir anlam ifade etmeyecek pek çok insan, ayrı tat ve kokusu ile birliğin içinde yerini alır.

Hz. Peygamberimiz şöyle buyurmuştur, " Birbirlerini sevmekte, birbirlerine acımakta ve birbirlerine şefkat etmekte müminlerin durumu bir bedene benzer. O bedenden bir organ hastalanırsa diğer organlarda uykusuzluk ve humma(ateşlenme) gibi sebeplerle ondan etkilenir." Bütün Müslümanlar bir beden, bir aile, bir kardeş olmadan diğer müminlerin acılarının duyulması mümkün değildir.

Kardeşlik bombalar kucağında, yanarken ocaklar; sofrada her lokmayı sorgulamaktır. Kardeşlik evlatlarınızın gözlerinde katledilen canları yaşamaktır. Kardeşlik kilometrelerce ötelere dahi yaşanan vahşetin o anda teninize zuhur etmesidir. Kardeşlik hüsn-ü zanna bayrak açmaktır. Kardeşlik sonsuza uzanan saadete ermek için beraber Allah rızası aramaktır...

Ve dua etmektir...

Ya Rabbi!
Resullullah ile yapılan bu hasbihal hürmetine,
Ümmeti-i Muhammed'in hidayetini ali eyle.

ADA ÇAYI

Bitkilerdeki Şifa

Adaçayı yaz aylarında çiçek açan, güzel kokulu bir bitkidir. Genellikle Akdeniz ve Ege Bölgesi'nde yetişir ve Anadolu'da 90 değişik türü vardır.

Doğal bir antibiyotik olan adaçayı, göğsü yumuşatarak; astım sıkıntılarına ve öksürüğe iyi gelir. Sindirimi düzenler. Karaciğer hastalıklarına, mide bulantısına ve yüksek tansiyona karşı şifalıdır. Nefes tazeleyici, kuvvet verici ve uyarıcı etkileri vardır. Ağzın çayla çalkalanması hem ağız kokusuna hem de ağız içi yaralarına iyi gelir. Diş ve diş etlerini adaçayı yapraklarıyla ovmak da oldukça faydalıdır. Ayrıca sıcak olarak yapılan adaçayı gargarası bademcik iltihaplarına faydalıdır.

-1 tatlı kaşığı adaçayı 1 bardak kaynar suya konulup 20 dakika bekletip ılık olarak gargara yapılırsa diş ağrılarına şifalıdır.

-Egzama için; 15 gram adaçayı 1 bardak suda 5 dakika kaynatılır. Bu suyla egzamalı bölgeye kompres yapılır.

-1 bardak kaynar suya 10 gram adaçayı konulur ve 10 dakika bekletilir. Günde 2-3 bardak tüketildiğinde el-ayak titremelerine ve iltihaplanmalara iyi gelir.

-Grip için; 10 gram ufalanmış adaçayı 1 bardak kaynar süte konularak 10 dakika bekletilir. Günde 2-3 bardak içilebilir.

-Karaciğer rahatsızlıklarında; 1 bardak kaynar suda 10 dakika 10 gram adaçayı bekletilir ve 2-3 bardak içilir.

-Menopoz için; 1 bardak kaynar suda 2 gram adaçayı 10 dakika bekletilerek tüketilir.

-Böbrek iltihapları için; 1 litre sıcak suya adaçayıyla beraber kocayemiş yaprağı, funda yaprağı ve mersin yaprağı 1 tutam atılıp 20 dakika demlenerek süzülür. Bu çaydan günde 3 su bardağı aç karnına içilir.

KALP HASTALIKLARI HAKKINDA

Vücudumuzun en hayati organı; aşkın, sevginin merkezi, maneviyatın timsali kalp...

Son yıllarda, teknolojinin gelişmesi ve yaşam koşullarının mevcut halini almasıyla beraber bütün dünyada olduğu gibi ülkemizde de kalp ve damar hastalıklarını çok sık işitir olduk. Stres, yoğunluk ve yorgunluk, bir yandan çeşitli hastalıkları da beraberinde getirir oldu. Bu sayımızda kalp hastalıklarından bahsetmeye çalışacağım. Kalbimiz çeşitli nedenlerle vücudumuza gerekli oksijeni ve dokulardaki beslenmeyi sağlayamadığında, kendinde ve diğer bazı organlarda bir takım bozukluklar ortaya çıkmaya başlar. Kalp hastalıkları, gizli kalabildiği gibi; ağrı, çarpıntı, nefes darlığı, morarma, ödem, bayılma(senkop), baş ve ense ağrıları gibi çeşitli ve ciddi belirtiler de verebilir. Ayrıca yukarıda bahsettiğim yaşam koşullarının yanında kişide; hipertansiyon, kanda yüksek kolesterol bulunması gibi nedenler de kalp hastalıklarını tetiklemektedir. Genel olarak kalp hastalıklarının başında, koroner arter hastalığı dediğimiz, kalp kasına gerekli oksijen ve besin maddelerini taşıyan damarların, bazı nedenlerle olumsuz etkilenmesi sonucu oluşan hastalık geliyor. Çeşitli faktörlerle damar yüzeyinin sertleşmesi, daralması, bozulup pürüzlü bir hal almasıyla kalp kasına gelen kan miktarı azalır. Bu pürüzlü yüzeyler zamanla pıhtı oluşumuna ve bu pıhtılar da zamanla kan akımını engelleyip damar tıkanıklıklarına sebep olabiliyor. Eğer koroner arterler aniden tıkanırsa, kalbin o bölgesine kan akımı kesilir. Bu durumda göğüs ağrısı ve ağrının devamında da kalp krizi denilen tablo oluşur.

En sık duyulan kalp hastalıklarından biri de aritmilerdir (kalp ritim bozuklukları). Atriyal fibrilasyon klinikte en sık karşılaşılan aritmidir. Romatizmal kalp hastalığı, hipertansiyon, kalp yetmezliği gibi yapısal kalp hastalıkları, atriyal fibrilasyon gelişimi için önemli birer risk faktörüdür.

Kalp kapak hastalıkları ise kalp kapakçıklarının yetersizliği veya kapalı olmasıyla ortaya çıkar. Kalp kapak rahatsızlıkları, kalbin yükünü arttırdığından ileri dönemlerde kalbe kalıcı veya geri dönüşü zor zararlar verebilmektedir. Damar hastalıkları; anevrizma(büyük damarların genişlemesi), arterioskleroz(damar tıkanıklıkları), karotis(beyni besleyen beyin damarlarındaki darlık anlamına gelir ve genellikle kalp hastalarında sıklıkla görülür) ismi verilen hastalıklardır.

Tanı konmasına yardımcı olması amacıyla hastaya önce aile geçmişi ve yaşam şeklinin nasıl olduğu sorulur. Daha sonra kolesterolü ölçmek için kan tetkikleri yapılır. Elektrokardiyogram (EKG) çekilir. EKG aynı zamanda ritim bozukluklarını ve hastanın önceden veya yakın zamanda kalp krizi geçirip geçirmediğini tespit eder. Son olarak birçok hastalıkta olduğu gibi kalp hastalıklarına yakalanmadan önce de korunma yollarına başvurulmalıdır. En azından oluşabilecek riskleri azaltmak gerekir. En doğru yol göstericimiz olan Peygamber Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) koruyucu hekimliğe önem verdiğini belirtmek isterim. Bunun için yapılan düzenli egzersiz, kişinin kilosuna ve beslenmesine dikkat etmesi ve kan basıncını artırıcı stres, üzüntü gibi etkenlerden uzak durması gerekmektedir. Ve aşk... Bir kalp sevgiyle, moralle, kardeşlik duygularıyla da iyileşme gösterir elbette. Bir güler yüzün ilaçtan daha etkili olduğunu düşünenlerdenim. Dua ile...

Eslem SARIGÜL

ÇOCUKLARIN BİTMİYEN SORULARI

Soru sormak zekâ işlevliğini ve kişilik gelişimini sağlar. Çocuklar konuşur konuşmaz soru sormaya başlayarak bıktırıcaya kadar sorarlar. “Neden öyle olmuş, bu niçin böyle, bu nedir?” gibi sorularla algılarını geliştirirler. Soru sormak cesaret, kararlılık ve merak gerektirir. Soru sormak her çocuk için son derece doğal bir içgüdüyken zamanla önce aile sonra okul ve toplum; çocuğun sorularını ve merak duygusunu o kadar bastırırlar ki sonunda soru sormayan çocuklar çıkar ortaya. Ne yazık ki çok soru sormaya teşvik eden bir kültürümüz yoktur. Çok soru sormak ayıp olarak görülürken meraklı olmanın da olumsuz çağrışımlar yaratacağına inanırız.

Albert Einstein "Önemli olan soru sormamaktan vazgeçmemektir. Bu kutsal merakı asla kaybetmemek gerekir." der.

İstatistiklere göre 5 yaşında bir çocuk günde ortalama 400 soru sorar. Matematik alanında Nobel ödülü alan bir bilim adamına öğrencileri soruyor: "Hocam niçin siz seçildiniz? Başarınızı kime borçlusunuz?" Bilim adamı: "Anneme borçluyum. Çünkü herkesin annesi akşam çocukları eve dönünce onlara ‘Bugün öğretmenim sana soru sordu mu?’ diye sorarlar, annem okuldan dönünce bana şöyle sorardı. ‘Evladım, bugün öğretmenine güzel bir soru sordun mu?’”

Çocukların soru sormaktan vazgeçmemeleri için merak duygularını hep ayakta tutmak gerekir. İlgi alanlarını takip edip, onları eğitmek ve yönlendirmek iyi bir yöntemdir. Küçük yaşlardan itibaren çocukların kitaplara yönelik merak duyguları da gelişiyor.

Anne babalara tavsiyeler:

- Cevabınız çocuğun kaygısını anlamaya yönelik olmalı
- Büyüyünce anlatırım, daha sonra anlatırım diyerek geçitirilmemeli
- Çocuğunuz sorusunu sizin yanıtlayacağınızdan emin olmalı
- Verilen cevaplar çocuğunuzun yaşına uygun olmalı
- Açık net ve doğru yanıt verilmeli
- Kitaplardan yararlanılmalı

OSMANLI'DA HELVAHANE

*Ye kebabı biberlice
İç şerbeti amberlice
Başka bir güzel taamdır
Kadayıf da şekerlice*
[ANONİM]

Özlem'ini
Duyduğunuz
Lezzetler

Osmanlı Sarayında saray aşçıları içinde tatlıcılar ayrı bir sınıf oluşturuyordu. Peki Osmanlı Sarayında tatlıların sadece helvahanede yapıldığını ve büyük aşçıların yanı sıra mutfakta bir de hekim çalıştığını biliyor muydunuz? Helva, macun, reçel, şurup ve her türlü tatlıyı hazırlamakla kalmayan bir helvacı ayrıca hekim başının verdiği reçeteleri uygulayarak ilaç üretimi de yapıyordu.

Helva ve bazı macunların zayıf bünyelilerin sağlığına iyi geldiği düşüncesine o kadar sahip çıkılıyordu ki aşçılar ellerinden çıkan bin bir lezzetli tatlıları yaparken muhakkak hekimlerin tavsiyesi doğrultusunda çalışıyordu. Tatlıcıların bulunduğu daireye "Helva Ocağı" denirdi. 6 usta ile 100'den fazla çırak çalışırdı. Amirleri sırasıyla helvacı başı, çeşneci başı ve hoşafçı başıydı. Bugün Topkapı Sarayında mutfak eşyalarının sergilendiği yer helvahanedir. Porselenlerin sergilendiği bölüm ise çeşitli macunların yapıldığı yerdir. Helvahanede büyük kazanlar içinde macunlar yapılırdı. Yılda bir kere yapılan bu geceye "Ot Gecesi" denir, macunlar yapılırken hokkabazlar oynar, hayalbazlar Karagöz gösterir, saz takımı çalardı. Nane, darıfülül, gül, havlıcan, gelincik macunları yapılırdı. Macunlardan yeteri kadar padişahlara gönderilir, kalanı da saraydaki görevlilere dağıtılırdı.

Helvahanede vücudun ağrıyan bölgelerini ovma için "Hazine Yağı" , saçların beslenmesi için "Zülûf Yağı" da yapılırdı. Kanuni Sultan Süleyman zamanından kalma bir gelenek olarak her yıl Ramazan Ayının 15'inde dağıtılan baklava da burada yapılırdı. Dağıtım on kişiye bir tepsi olarak hesaplanırdı. Osmanlı'nın son döneminde yapılan tatlılar ve macunlar devlet büyüklerine para karşılığında satılmaktaydı. Helvahanede ilaç üretimi de yapılmaktaydı. İlaçlar çoğunlukla bitkisel. Sarayda yapılan helvaların bazıları şunlardır: Gaziler Helvası, Tahin Helvası, Koz Helvası, Keten Helvası, İrmik Helvası, Un Helvası, Peynir Helvası...

SICAK TAHİN HELVASI

MALZEMELER:

1 paket tahin helvası, 1 adet portakal, 1 adet elma, 1 adet mandalina, 2 yemek kaşığı bal, 1 su bardağı çekilmiş ceviz içi.

YAPILIŞI:

Helvayı çatal yardımı ile ezin. Isıya dayanıklı orta boy bir kaba ezdiğiniz helvayı boşaltın. Orta ısı fırında 15-20 dk. pişirin. Çıkınca soyup dilimlediğiniz meyveleri üzerine dizin. Balı da üzerine dökün. Ceviz serpip sıcak servis edin.

AFİYET OLSUN.

GÜNLÜK VİRD

“Ya Rabbi niyet ettim günlük virdimi çekmeye”

ÜÇ İHLÂS BİR FATİHA

Ya Rabbi Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) hazretlerinin ruhuna ve bütün Peygamberler Efendilerimizin ruhuna, Cihar-ı Yar-i Güzin Efendilerimiz Ebubekir-i Sıddık, Ömer-ul Faruk, Osman-ı Zinnureyn, Ali-yel Murtaza (radiyallahu anh) Hazretlerinin ruhlarına, Aşereyi mübeşşerenin evladı Rasulullah, zevceyi Rasulullah, İmam-ı Hasan, İmam-ı Hüseyin yetmiş iki şühedanın ve bütün şühedanın, tüm ashab-ı Rasulullah hazretlerinin ruhlarına, imamımız İmam-ı Azam Ebu Hanife, İmam-ı Şafii, İmam-ı Maliki, İmam-ı Hanbeli ve bütün mezhep imamlarının ruhlarına hediye eyledim vasıl ve hissedar eyle ya Rabbi.

ÜÇ İHLÂS BİR FATİHA

Ya Rabbi Pirimiz Seyyid Abdülkadir Geylani, Seyyid Ahmed-er Rufai, Seyyid Ahmed-el Bedevi, Seyyid İbrahim Dusiki, Şeyh Ebu'l Hasan-el Şazeli, Şah-ı Nakşibend-i Muhammed Bahaddin, Şah-ı Mevlana Celaledin-i Rumi, Şah-ı Hacı Bektaşî Veli, Hacı Bayram-ı Veli, Mehmet Muhyiddin Üftade hazretlerinin ve tüm Pir Efendilerimizinde ruhlarına hediye eyledim vasıl ve hissedar eyle ya Rabbi.

ÜÇ İHLÂS BİR FATİHA

Ya Rabbi bütün geçmiş Mürşid-i Kamillerin, Velilerin, Evliyaların, Dervişlerin, Müminlerin ruhlarına, Üstadımız Bayındırlı Hacı Mustafa ÖZBAĞ Efendinin ruhaniyetine ve yaşayan bütün Mürşid-i Kamillerin, Velilerin, Evliyaların ruhaniyetlerine, bütün derviş kardeşlerimizin ve ümmeti Muhammed'in ruhaniyetlerine, Turuk-i aliyyeden, Akkrabay-ı taallukatımızdan geçenlerin ruhlarına hediye eyledim vasıl hissedar eyle ya Rabbi.

100 defa “*Sübhanallahi ve bihamdihi, Sübhanallahi'l azim ve bihamdihi estağfirullah el azim*”

100 defa “*La ilahe illallahu vahdehu la şerike leh, lehu'l mülkü ve lehu'l hamdü ve hüve ala külli şey'in kadir.*”

100 defa “*Allahümme salli ala seyyidine Muhammedin ve ala âli seyyidine Muhammedin ve sahibih ve sellim.*”

100 defa “*Kul hüvallahü ehad. Allahüs samed. Lem yelid ve lem yûled. Ve lem yekül lehû küfüven ehad.*”

100 defa “*La ilahe illallah*” (Tevhid en az yüz defa, yetmişbine kadar çoğaltılır.)

Okunabildiği kadar Kuran okunur, dua edilir.

Yukarıda tarif edilen dersi günde en az bir sefer yapmak gerekir. Eğer daha fazla yapmak isterse sabah akşam yapılabilir. Daha da fazla yapmak isterse istediği kadar yapabilir. Efdal olanı az da olsa devamlı olmalıdır.

Her sabah ve akşam namazından sonra dünya kelamı konuşmadan, 7 kez “*Allahümme ecirni mi'nen nar*” 7 defa “*Hasbinallahu ve ni'mel vekil*” okunur.

Her namazdan sonra, namaz tesbihatı, 33 defa “*Sübhanallah*”, 33 defa “*Elhamdülillah*”, 33 defa “*Allahu Ekber*” 1 defa “*La ilahe illallahu vahdehu la şerike leh, lehu'l mülkü ve lehu'l hamdü ve hüve ala külli şey'in kadir*” ve 300 defa “*La ilahe illallah*” (Tevhid en az üçyüz, beşbine kadar çoğaltılabilir.)

İbn Abbas (radıyallahu anh) Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) in şöyle buyurduğunu rivayet etti. Kim “*SÜBHANALLAHİ VE BİHAMDİHİ, SÜBHANALLAHİ’L-AZİM VE BİHAMDİHİ ESTAĞFİRULLAHE VE ETUBU İLEYH* “(Allah’ı hamd ile tesbih ederim, şanı yüce Allah’ı tenzih ederim. Allah’tan mağfiret talep eder ve ona dönerim.) derse amel defterine hemen yazılır. Sonra Arşa bağlanır. Okuduğu bu dua kıyamet gününde o, Allah’ın huzuruna çıkıncaya kadar mühürlü olarak kalır. Onun işlemiş olduğu hiçbir günah bu duasının sevabını yok edemez. Bezzar rivayet etmiştir.

Ebu Hureyre (radıyallahu anh) Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Hazretlerinin şöyle buyurduğunu rivayet etti, “Kim günde 100 defa *LA İLAHE İLLALLAHU VAHDEHU LA ŞERİKE LEH, LEHU’L MÜLKÜ VE LEHU’L HAMDÜ VE HÜVE ALA KÜLLİ ŞEY’İN KADİR*” (Allah’tan başka hiçbir ilah yoktur. O, tektir, eşi yoktur, Mülk O’nundur. Hamd O’na mahsustur ve O her şeye kadirdir) derse bu onun için on köleyi hürriyetine kavuşturmaya denk olur. Ona yüz sevap yazılır. Yüz günahı silinir. O gün akşama kadar kendisi için şeytanın şerrinden bir sığınak olur. Bunu onun dediğinden daha fazla söyleyen hariç hiçbir kimse bu amelinden daha faziletlisini yapamaz. BUHARİ, MÜSLİM, TİRMİZİ, İBN MACE

Hz. Enes (radıyallahu anh) anlatıyor. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) buyurdular ki, Kim bana (bir kere) salât okursa Allah’ta ona salât okur ve on günahını affeder, (mertebesini) on derece yükseltir. NESAI

Enes (radıyallahu anh) anlatıyor, Kim Kul hüvallahu ehad suresini günde iki yüz sefer okursa, üzerindeki kul borcu hariç, elli yıllık günah (amel defterinden) silinir. TİRMİZİ

Hz. Enes (radıyallahu anh) anlatıyor. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) buyurdular ki, Kim yatağında uyumak isteyince sağ tarafının üstüne yatar, sonra Kul hüvallahu ehad’ı yüz kere okursa Rab Teâlâ kıyamet günü kendisine “*sağın üzere cennete gir*” diyecektir. TİRMİZİ

Ebu’d Derda (radıyallahu anh) dan Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) in şöyle buyurduğu rivayet edildi, Her hangi bir kul yüz defa *LA İLAHE İLLALLAH* (Allah’tan başka hiçbir ilah yoktur) derse Allah Teâlâ kıyamet gününde onu yüzü ayın ondördü gibi olarak diriltir. O gün onun amelinden daha faziletli hiçbir kimsenin ameli Allah’a yükseltilmez. Ancak onun söylediğinin benzerini veya daha fazlasını söyleyen hariç. TABERANİ

KARABAŞ-I VELİ KÜLTÜR MERKEZİ

XVI. yüzyılda Halvetiye tarikatına bağlı olarak Şeyh Yakup Çelebi tarafından kurulmuştur. XIX. yüzyıldan itibaren Kadiriye tarikatının Eşrefiye koluna bağlı şeyhler tarafından idare edilmiştir. 1925 yılında tekkelerin kapatılmasından sonra semahanesi bir müddet idman yurdu, diğer kısımları ise ev olarak kullanılmıştır. Dergâhın kuruluşundaki orijinal yapıları günümüze gelememiştir. Semahanenin doğu tarafında yer alan hazirede, dergâhta görev alan meşayihın yanı sıra, Bursa'da resmi görevli başka zevat ile onların eşlerine ait kabirler bulunmaktadır.

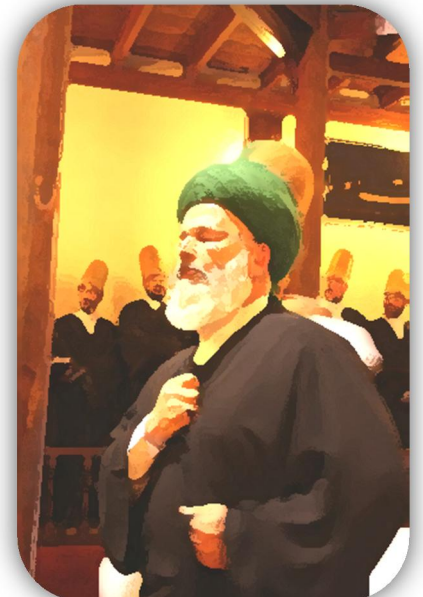
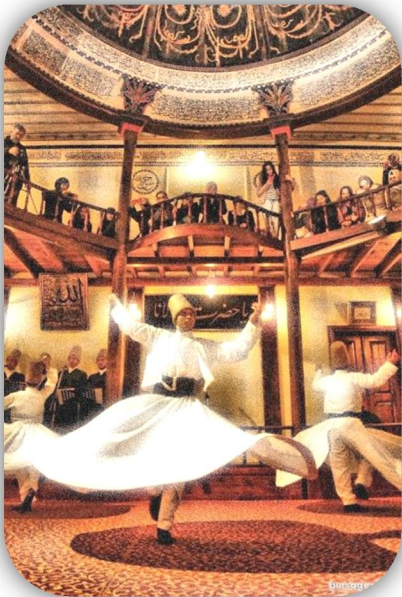
Osmangazi Belediyesi tarafından 2002 yılında başlatılan yenileme çalışmaları 2005 yılında tamamlanmış ve Bursa Tasavvuf Vakfı katkılarıyla özüne uygun olarak hizmet vermeye başlamıştır.

Bir 'Hu' nidasıyla 'Ol' tecelliyatını yaşayan bir mekândır Karabaş-i Veli Kültür Merkezi. Hoşgörü ve gönülden hizmetin, kardeşliğin yaşandığı ve yaşatılmaya çalıştığı bir dost evidir. Her sene manevi duyguların yoğun yaşandığı günlerde de evinde misafir ağırlar bir eda ile Bursalılara ve diğer şehirlerden gelen konuklara ikramlarda bulunulur bu hoş mekânda. Adeta geleneksel bir aile sofrası tadında her yıl Aşure ve kandil günlerinde iftar verilmektedir. Ayrıca 'Kutlu doğum' ve 'Şeb-i arus' programları ile bu özel geceleri de ihya etmektedir.

Bursa Karabaş-i Veli Kültür Merkezi hizmetkârları olarak Türkiye'nin en büyük, Dünya'nın ise ikinci büyük mevlevihanesi olan Gelibolu Mevlevihanesi'nde her ay sema programları düzenlenmektedir. Bunun yanı sıra İzmit Saatçi Ali Efendi Konağı, İzmir, İstanbul, Konya gibi birçok il ve ilçede Üstadımız Mustafa Özbağ Beyefendi'nin Mesnevi Sohbetleri ile âşıkların zikri sema meclislerinde toplanılmaktadır. Her ayın ilk pazartesi günü saat 13.30'da bayan semazenler eşliğinde sadece bayanlara

yönelik programlar gerçekleştirilmektedir. Muhammedi bir eğlencenin ve çeşitli kültürel değerlerin bir arada paylaşıldığı 'Geleneksel Bursa Karabaş-i Veli Kültür Merkezi Kocayayla Şenlikleri' ile de İslami eğlencenin örnekleri yaşatılmaktadır. Yine aynı çatı altında bayanlar ve erkekler için ücretsiz olarak sema, ney, ilahi, bendir, Kuran-ı Kerim, Arapça ve öğrencilerin okul derslerine yönelik kurslar verilmektedir. Kültür hizmeti olarak da 'İrşad Dergisi'ni sizlerle paylaşmaktayız. Bütün bu programlar, kurslar ve de ikramlar herkese açık ve ücretsizdir.

İstikameti İslam, rehberi Muhammed-i Mustafa olana Allah muvaffakiyet nasip eder. Onlardan olabilmek duasıyla...

KARABAŞ-I VELİ KÜLTÜR MERKEZİ VE TASAVVUF VAKFI FAALİYET GÜN-SAAT VE YERLERİ

Kültür merkezimizde ve vakfımızda sema, ney, ilahi ve bendir kursları ÜCRETSİZ olarak verilmektedir.

Bay ve Bayanların kurslarının yer ve zamanları şöyledir.

Sema

BAYLARA
PAZARTESİ – SALI - PERŞEMBE – CUMA GÜNLERİ
SAAT: 19.00 – 20.00 ARASI
KARABAŞ-I VELİ KÜLTÜR MERKEZİNDE KURS VERİLMEKTEDİR.

BAYANLARA
ÇARŞAMBA SAAT 17.30-18.30,
CUMARTESİ SAAT 11.00-12.00 ARASINDA
TASAVVUF VAKFI BİNASINDA KURS VERİLMEKTEDİR.

Ney

BAYLARA
PAZARTESİ - ÇARŞAMBA - CUMA GÜNLERİ
SAAT: 17.00 – 19.00 ARASI
KARABAŞ-I VELİ KÜLTÜR MERKEZİNDE KURS VERİLMEKTEDİR.

BAYANLARA
ÇARŞAMBA GÜNÜ SAAT 16.30-18.30,
CUMARTESİ 10.30-12.30 SAATLERİ ARASINDA
KARABAŞ-I VELİ KÜLTÜR MERKEZİNDE KURS VERİLMEKTEDİR.
Mail adresi: ney.neva.eyler@hotmail.com

İlahi

BAYLARA
PAZARTESİ - ÇARŞAMBA - CUMA GÜNLERİ
SAAT: 17.00 – 19.00 ARASI
KARABAŞ-I VELİ KÜLTÜR MERKEZİNDE KURS VERİLMEKTEDİR.

BAYANLARA
ÇARŞAMBA GÜNLERİ 13.30-17.00,
ÇARŞAMBA AKŞAMLARI (ÇALIŞANLARA) 18.30 - 20.00,
CUMARTESİ (ÇOCUKLARA) 10.00 - 11.30 SAATLERİ ARASINDA
TASAVVUF VAKFI BİNASINDA KURS VERİLMEKTEDİR.

Bendir

BAYLARA
PAZARTESİ - ÇARŞAMBA - CUMA GÜNLERİ
SAAT: 17.00 – 19.00 ARASI
KARABAŞ-I VELİ KÜLTÜR MERKEZİNDE KURS VERİLMEKTEDİR.

BAYANLARA
CUMARTESİ GÜNLERİ SAAT 12.30-13.30 ARASINDA
TASAVVUF VAKFI BİNASINDA KURS VERİLMEKTEDİR.

KARABAŞ-I VELİ KÜLTÜR MERKEZİ ADRES

İbrahim Paşa Mah. Çardak sk. No:2 (Heykel/Kız lisesinin üstü)
Osmangazi / BURSA Telefon: 0(224) 222 03 85 www.mevlana.org.tr

TASAVVUF VAKFI ADRES

Tayakadın Mah. Bahçe Sk. Gül Apt. No: 42 (Gazcılar caddesi) Osmangazi / BURSA